ΕΤΟΣ Δ' Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ, τῇ 3 Ἰουνίου 1890 Ἀριθ. 168

# Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ. χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
7 Ὁδὸς Μουσῶν καὶ Νίκης 7
Πλατεῖα Συντάγματος.

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ὀκτὼ ἡμερῶν.

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
**Ἐφημερίδος των Κυριῶν**
**καὶ παρὰ τοῖς Βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργ καὶ "Ἑστίας"**

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α', β' καὶ γ' ἔτους εὑρίσκονται παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ.

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται.— Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

**ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ**

Δὲν ὑπάρχει γῆρας διὰ τὰς γυναῖκας (ὑπὸ κ. Ἑλένης Γεωργιάδου.) — Αὐγούστα, αὐτοκράτειρα τῆς Γερμανίας (ὑπὸ κ. Καλλιόπης Κινδύνη). — Τὰ Ματάκια (ποίημα ὑπὸ δος Κρυσταλλίας Χρυσοβέργη). — Αἱ διδασκαλικαὶ ἐξετάσεις τῶν μαθητριῶν τοῦ Ἀρσακείου. —Φιλάνθρωπος πρᾶξις τῆς κ. Δαμαλᾶ. —Τίνα τῶν δύο (ὑπὸ δος Ἀθηνᾶς Σιγανοῦ). — Ἰαματικαὶ ἰδιότητες τοῦ πετροσελίνου (ὑπὸ τῆς κ. Μαρίας Μάϊς ἰατροῦ).— Ὁ θετὸς υἱὸς τῆς χήρας (ὑπὸ κ. Ἑλένης Σιλελῆ). — Γυναικεῖος κόσμος (ὑπὸ Παρισινῆς). — Ποικίλα. — Ἀλληλογραφία. — Συμβουλή. — Συνταγαί. — Εἰδοποιήσεις.

## ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΓΗΡΑΣ ΔΙΑ ΤΑΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Ὁ χρόνος εἶναι ἱπποτικώτατος δι' ἡμᾶς τὰς γυναῖκας, ἀρκεῖ νὰ γνωρίζωμεν νὰ συμμορφώμεθα μὲ τὴν ταχεῖαν διὰ τὴν περίοδον τῆς νεότητος πορείαν του, μὲ τὴν ὁμαλωτέραν καὶ κανονικωτέραν διὰ τὴν μέσην καὶ τὴν προβεβηκυῖαν ἡλικίαν πάροδόν του.

Τὸ γῆρας αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ εἶναι λογικωτάτη συνέπεια μακροῦ βίου, φυσικὸν τέλος τῆς ζωῆς ὅσων δὲν ἀποθνήσκουσι νέοι, πιστὴ εἰκὼν τοῦ ἀπανθοῦντος καὶ μαραινομένου ρόδου καὶ τοῦ καρποῦ, ὅστις μετὰ τὴν ὡρίμανσιν σήπεται. Καὶ ὅμως δὲν ὑπάρχει γῆρας διὰ τὰς γυναῖκας, αἵτινες γνωρίζουσι νὰ μένωσι νέαι.

Τὴν ἀλήθειαν ταύτην ἀναγνωρίζουσι καὶ ἐπισήμως διὰ τοῦ κύρους των πιστοποιοῦσιν οἱ διασημότατοι τῶν νεωτέρων χρόνων ζωγράφοι ὡς ὁ Τιτιανός, ὁ Ροῦβενς, ὁ Βὰν-Δύκ, ὁ Ραμπράδ. Οἱ ἕξοχοι οὗτοι μύσται πάντων τῶν φυτικῶν καὶ ψυχικῶν μυστηρίων, δὲν ἐζήτησαν τὴν ζωήν, τὴν ἀκμήν, τὴν νεότητα, τὸ θέλγον κάλλος τῆς γυναικὸς εἰς τὴν δεκαπενταετῆ, ἀλλ' οὔτε εἰς τὴν εἰκοσαετῆ ἡλικίαν ὡς οἱ καλλιτέχναι τοῦ μεσαιῶνος. Ὅτι δ' ἔχουσι δίκαιον, ἀποδεικνύεται ἐξ αὐτῶν τῶν πραγμάτων. Πάντες θαυμάζουσι τὴν θείαν τελειότητα τῶν εἰκόνων τοῦ Ραφαήλου, ἀλλ' οὐδενὸς ἡ καρδία αἰσθάνεται τὴν ψυχικὴν συγκίνησιν, ἣν προξενοῦσιν αἱ εἰκόνες τοῦ Ροῦβενς καὶ τοῦ Τιτιανοῦ. Οὗτοι εὑρίσκουσι τὸ θαυμασίως καὶ καταπληκτικῶς καλὸν καὶ μέχρι καὶ ὑπὲρ τὴν τεσσαρακονταετῆ ἡλικίαν. Ὁ Βὰν Δὺκ δὲν γνωρίζει, ἀλλ' οὔτε ἐξετάζει ἡλικίαν. Εἶναι ζωγράφος χειραφετήσας τὴν τέχνην ἀπὸ τῶν χρονολογικῶν δεσμῶν καὶ ὁ πρῶτος ἴσως καλλιτέχνης ὁ τὴν πάροδον τοῦ χρόνου περιφρονήσας. Οὗτος, ἀληθὴς ψυχολόγος καὶ τῶν μυστηρίων τῆς φύσεως ἀκάματος μελετητής, ἐνόησεν ὅτι τὸ κάλλος, φυσικὸν ἢ ἠθικόν, ὡς πᾶν δημιούργημα τῆς φύσεως ἢ τοῦ ἤθους, δεῖται χρόνου πρὸς τελειοποίησιν καὶ συμπλήρωσιν.

Ὁ πανίσχυρος Ροῦβενς μὲ ἓν βαθὺ βλέμμα, μὲ ὀλίγον φῶς, μὲ καλήν τινα κίνησιν, μὲ ζωὴν ἀκμαίαν, μὲ πολλὴν ἀγαθότητα, κατακτᾷ τὸν νοῦν, τὴν ψυχὴν τοῦ ἐξετάζοντος καὶ μελετῶντος τὴν εἰκόνα τῆς ὑπερτριακονταετοῦς γυναικός. Δὲν ἐρωτᾶτε ἐὰν εἶναι ὡραία, τὴν θαυμάζετε, τὴν ἀγαπᾶτε, ὀνειροπολοῦντες ὡς ἄλλος Πυγμαλίων τὴν ἐν τῷ στήθει της κυμαινομένην πνοήν.

Ἀδιάφορον ἂν ἡ συνεχὴς τοῦ μειδιάματος ἕξις διηυλάκωσε κατὰ μικρὸν τὸ ἔνθεν καὶ ἔνθεν τοῦ στόματος μέρος τῆς παρειᾶς. Ἡ αὖλαξ ἐκείνη εἶναι ὁ ζῶν τύπος τῆς εὐγενείας τῆς ψυχῆς, ἡ φωλεὰ τῆς πρὸς πάντας ἀπονεμομένης συμπαθείας. Ἀδιάφορον ἐὰν ρυτὶς συνεχίζῃ τὴν τομὴν τοῦ ὀφθαλμοῦ, διεισδύουσα μέχρι τῶν κροτάφων. Εἶναι ἡ ἔνδειξις οὐχὶ ἀγαλματώδους καὶ ἀπαθοῦς προσώπου, οὐχὶ βλέμματος ἀδιαφόρου καὶ ψυχροῦ, ἀλλὰ πλήρους εὐεργετικοῦ πυρός, θωπευτικῶν βλεμμάτων, ἀγάπης καὶ πόνου.

Μόνον τὰ ἴχνη ταῦτα ἀποτελοῦσι τὸν χαρακτηρισμὸν τῆς κοινῶς θεωρουμένης παρακμῆς τῆς γυναικὸς μέχρι τῆς τεσσαρακονταετοῦς ἡλικίας. Ἀλλὰ ἐν τῇ ἡλικίᾳ ταύτῃ τὸ πνεῦμα αὐτῆς, ἐμβριθῶς καὶ καταλλήλως πλουτισθέν, μεταβάλλεται εἰς θεῖον σπινθῆρα, φωτίζοντα καὶ ζωογονοῦντα τὸν πνευματικὸν καὶ ἠθικὸν αὐτῆς βίον. Ὡς ἀκτὶς ἡλίου φωτεινὴ

διώκουσα τὰ τῆς νυκτὸς σκότη, τὸ πνεῦμα αὐτῆς διαλύει τὰ σκότη τῆς ὀμαθείας, διαπλάττει καὶ ἐξευγενίζει τὴν ψυχήν, εὐρύνει καὶ ἐπεκτείνει τοὺς ὁρίζοντας τῆς ζωῆς, ζωογονεῖ τὸ φυσικὸν κάλλος καὶ προσδίδει εἰς τὴν γυναῖκα νεότητα, ἧς στερεῖται καὶ ἂν θὰ ἐπόθει πολλάκις ἡ εἰκοσαετὴς ἡλικία.

Εἶναι διάφορος ἡ φωνὴ τῶν πτηνῶν τῆς ἀνοίξεως, τοῦ θέρους καὶ τοῦ φθινοπώρου, ὅσον διαφέρει ὁ γέλως ἀπὸ τὴν χαράν, ἡ ἐλπὶς ἀπὸ τὴν πραγματικότητα. Τὸ βλέμμα τῆς δεκαεξαετοῦς ἡλικίας πλανᾶται ζωηρὸν πλὴν ἄστατον, ἐνῷ τὸ βλέμμα τῆς ἀγαθότητος ἐπαναπαύεται περιπαθὲς ἀναλυόμενον εἰς πῦρ, εἰς ἔκστασιν, εἰς μαγείαν. Ἐκεῖνο ἐξετάζει, τοῦτο ἀποκαλύπτει.

Πῶς συμβαίνει λοιπὸν πολλαὶ ἐξ ἡμῶν νὰ φοβῶνται τὴν πάροδον τοῦ χρόνου, καὶ ἀντὶ πάσης θυσίας δι'ὀρυζοκόνευων καὶ ψιμυθίων νὰ συμπληρῶσι τὸ κενόν, ὅπερ ρυτὶς ἀδιάκριτος ἐσχημάτισεν ἐπὶ τῆς ἐπιδερμίδος; Πῶς συμβαίνει ὥστε ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ὁ ζωγράφος θεωρεῖ ὡς ζωογονοῦν τὴν εἰκόνα του καὶ προσδίδον αὐτῇ γοητείαν καὶ κάλλος, νὰ ἀπελπίζῃ τὰς πλείστας ἐξ ἡμῶν!

Ὑπάρχουσι δύο εἴδῶν ρυτίδες, τοῦ μειδιάματος καὶ τῆς ὀργῆς, τῆς χαρᾶς καὶ τῆς δυσαρεσκείας, τῆς ἀγαθότητος καὶ τῆς κακεντρεχείας καὶ μοχθηρίας.

Αἱ ρυτίδες τοῦ μειδιάματος, τῆς χαρᾶς, τῆς ἀγαθότητος, ζωογονοῦσι, καλλύνουσι καθιστῶσι νεαρὸν τὸ πρόσωπον τῆς γυναικὸς ὡς τὰς εἰκόνας τοῦ Ράπραδ καὶ τοῦ Βὰν-Δύκ, ἐνῷ οἱ ρυτίδες τῆς ὀργῆς, τῆς δυσαρεσκείας, τῆς κακεντρεχείας καὶ μοχθηρίας καταστρέφουσι τὴν γυναικείαν φυσιογνωμίαν καὶ χάριν ἀπὸ τῆς εἰκοσιπενταετοῦς αὐτῆς ἡλικίας.

Ἡ ὀργίλη, ἡ μοχθηρά, ἡ δύστροπος, ἡ κακεντρεχὴς γυνὴ ἔχει δίκαιον νὰ φοβῆται τὸ γῆρας, διότι ἡ ψυχὴ αὐτῆς, ἔρμαιον τοιούτων παθῶν, μεταβάλλει τὸ πρόσωπόν της εἰς εἰδεχθὲς μορμολύκειον, ἐνσπεῖρον τὴν ἀηδίαν καὶ τὴν φρίκην ἀπὸ τῆς τριακονταπενταετοῦς αὐτῆς ἡλικίας. Μάτην καταφεύγει εἰς ἀλοιφὰς καὶ μίλτους καὶ χημικὰς σκευασίας. Οὐδένα ἀπατᾷ, τὸν οἶκτον μάλιστα καὶ τὰ μειδιάματα προκαλεῖ ἡ ἐπίδοσίς της εἰς ἀπεικόνισιν τοῦ καλοῦ, ὅπου ὑποκρύπτονται τὰ ἀνεξάλειπτα καὶ ἀναφαίρετα τῆς κακίας ἴχνη. Ὁμοιάζει παλίμπαιδα ζητοῦντα βίᾳ νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὰ παιδικά του ἔτη.

Τοὐναντίον γυνὴ παρῆλιξ ἤδη καὶ πολιόθριξ κατορθοῖ νὰ διατηρῇ αἴγλην καὶ λαμπηδόνα νεότητος ἀνταυγαζομένην ἐκ τῆς εὐτυχίας, ἣν διαχέει περὶ ἑαυτὴν καὶ δι' ἧς περιβάλλει τὸν παρ' αὐτῆς δημιουργηθέντα κόσμον τέκνων καὶ ἐγγονῶν, ἐὰν εἶναι ἔγγαμος, τοὺς ὑπ' αὐτῆς εὐεργετηθέντας δυστυχεῖς καὶ πάσχοντας, ἐὰν εἶναι κόρη.

**Ἑλένη Γεωργιάδου**

## ΑΥΓΟΥΣΤΑ ΑΥΤΟΚΡΑΤΕΙΡΑ ΤΗΣ ΓΕΡΜΑΝΙΑΣ

Ἡ καταπλήσσουσα πρόοδος τοῦ 19ου αἰῶνος εἰς οὐδεμιᾶς γυναικὸς τὸν βίον κατοπτρίζεται τόσον λαμπρῶς, ὅσον εἰς τὸν πλήρη δράσεως καὶ ἔργων τῆς πρὸ μικροῦ χρόνου τὴν γῆν καταλιπούσης πρώτης αὐτοκρατείρας τῆς Γερμανίας Αὐγούστης (Μαρίας-Λουΐζης-Αἰκατερίνης). Προβάλλεται δὲ ὁ βίος αὐτῆς ὡς φαεινὸν παράδειγμα εἰς τὸν γυναικεῖον κόσμον, διότι ὑπῆρξε γυνὴ ἀκάματος καὶ ἄκαμπτος ἐν τῇ ἐπιμονῇ εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν ἑαυτῆς καθηκόντων, ἐπιβαλλομένη οὐ μόνον διὰ τῆς ὑψηλῆς αὐτῆς θέσεως, ἀλλὰ καὶ διὰ τῆς μεγάλης καὶ φιλανθρώπου προθυμίας της πρὸς ἀνακούφισιν τῆς ἐνδεοῦς καὶ πασχούσης ἀνθρωπότητος.

Ἡ αὐτοκράτειρα Αὐγούστα εἶδε τὸ φῶς τῇ 30 Σεπτεμβρίου 1811, καθ' ἣν ἐποχὴν ἡ Γερμανία δὲν ἦτο τὸ νῦν ἀκμάζον καὶ κραταιὸν ἔθνος, διότι συχνοὶ ἐσωτερικοὶ σπαραγμοὶ ἐξουδετέρουν τὴν δύναμίν του, μόνον δ' ἡ ἀκμάζουσα τότε ποίησις καὶ καλλιτεχνία ἐφείλκυε τὴν τῶν ἄλλων ἐθνῶν προσοχήν.

Ἡ Βαϊμάρη, ἔνθα ἡ Αὐγούστα ἐγεννήθη, ἦτο τότε ἡ φωλεὰ τῆς καλλιτεχνίας καὶ τῆς ποιήσεως. Ἐκεῖ εἶχον συγκεντρωθῆ οἱ κορυφαῖοι πνευματικοὶ ἀναμορφωταί, ἐκεῖθεν δὲ διέχεον ἄπλετον τὸ φῶς εἰς ἅπασαν τὴν Γερμανίαν. Αἱ αἴθουσαι τοῦ πατρὸς αὐτῆς, τοῦ μουσοτραφοῦς δουκὸς τῆς Βαϊμάρης, ὑπῆρξαν τὸ ἐντευκτήριον τῶν ἐξόχων πνευμάτων Γκαῖτε, Σχίλλερ, Βείλανδ, Χέρδερ καὶ λοιπῶν. Ἀπὸ τῆς σοφῆς λοιπὸν ταύτης πηγῆς τὸ ἐκτάκτως ζωηρὸν καὶ φιλομαθὲς τῆς μικρᾶς πριγκιπίσσης πνεῦμα ἤντλει ἀπαύστως νέα διδάγματα καὶ τὸ καλλιτεχνικὸν αὐτῆς αἴσθημα ἀνεπτύσσετο καταπληκτικῶς ὑπὸ τὴν ἔμπνευσιν τῶν ἐξόχων διδασκάλων της, καὶ ἰδίᾳ τοῦ ἀθανάτου Γκαῖτε.

Ἰδοὺ τί γράφει περὶ αὐτῆς ὅτε ἦτο μόλις δεκαπενταέτις ὁ Γουλιέλμος Οὐμβόλδος πρὸς τὸν ὑπουργὸν φὸν Στάϊν: «Ἡ πριγκίπισσα Αὐγούστα δεικνύει ἤδη, ἐν αὐτῇ τῇ μικρᾷ ἡλικίᾳ, σταθερότητα καὶ ἀνεξαρτησίαν χαρακτῆρος. Τὸ ζωηρὸν καὶ ὀξὺ αὐτῆς πνεῦμα ὁμιλεῖ διὰ τοῦ βλέμματός της· τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου αὐτῆς εἶναι εἰς τὸν ὕπατον βαθμὸν ἐκφραστικά· τὸ δ' ὅλον αὐτῆς παράστημα βεβαίως μετά τινα ἔτη θ' ἀποβῇ ὡραιότερον παρ' ὅ,τι ἤδη εἶναι».

Μεγίστην ἐπιρροὴν ἐπὶ τῆς πνευματικῆς αὐτῆς ἀναπτύξεως καὶ ἐν γένει ἐπὶ τοῦ μετέπειτα βίου της ἐξήσκησεν ἡ ὑψηλὴ αὐτῆς μήτηρ, ἡ Μεγάλη Δούκισσα Μαρία Παυλόβνα, θυγάτηρ τοῦ Τσάρου Παύλου. Ἐνεφορεῖτο δ' αὕτη, ἐκτὸς τῆς πρὸς τὰς τέχνας καὶ ἐπιστήμας λατρείας, καὶ ὑπὸ βαθέος θρησκευτικοῦ αἰσθήματος καὶ μεγίστου ἐνδιαφέροντος πρὸς πᾶν ὅ,τι ἀπέβλεπε τὴν ἀνθρωπότητα. Ταῦτα πάντα ἐκληρονόμησεν ἡ θελκτικὴ αὐτῆς θυγάτηρ καὶ ἐμπράκτως ἐφήρμοσε καθ' ὅλον τὸν βίον της, μεγάλως ὠφελήσασα τὸν λαόν της, εἰς ὅλας δὲ τὰς γυναῖκας τὰς πράξεις αὐτῆς παράδειγμα λαμπρὸν καταλιποῦσα.

* * *

Τὸν Νοέμβριον τοῦ 1826 ἐπεσκέφθη τὴν Βαϊμάρην ὁ πρίγκιψ Γουλιέλμος τῆς Πρωσσίας μετὰ τοῦ νεωτέρου αὐτοῦ ἀδελφοῦ Καρόλου, ὁ ὁποῖος μετ' ὀλίγον καιρὸν ἠρραβωνίσθη τὴν μεγαλειτέραν ἀδελφὴν τῆς Αὐγούστας πριγκίπισσαν Μαρίαν. Ἡ ὅλη πνεῦμα καὶ χάρις νεαρὰ Αὐγούστα ἐνεποίησε βαθυτάτην ἐντύπωσιν εἰς τὸν πρίγκιπα Γουλιέλμον, καὶ τὸν Φεβρουάριον τοῦ 1829 μετέβη οὗτος ἐκ νέου εἰς Βαϊμάρην καὶ ἠρραβωνίσθη αὐτὴν ἐπισήμως. Τὴν 11 δὲ Ἰουνίου τοῦ ἰδίου ἔτους ἐτελέσθησαν οἱ γάμοι αὐτῶν ἐν Βερολίνῳ ὑπὸ τοῦ ἐπισκόπου Κύλερτ. Τούτους δ' ἐπηκολούθησε μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἡ περίφημος καταστᾶσα ἑορτὴ τοῦ «Λευκοῦ Ρόδου» πρὸς τιμὴν τῆς αὐτοκρατείρας τῆς Ρωσσίας.



Ἡ νεαρὰ πριγκίπισσα μετερρύθμισεν ἐκ τοῦ πατρικοῦ ἐδάφους εἰς τὴν πεζὴν βόρειον Γερμανίαν τὰ ἄνθη τῆς καλλιτεχνίας, πολλὰ καὶ ἐκλεκτὰ ἔργα ζωγραφικῆς καὶ μουσικῆς συνθέσασα καὶ ἐπιμελῶς ἐξηκολούθησε τὴν καλλιέργειαν τῶν πνευματικῶν αὐτῆς θησαυρῶν. Αἱ θερμαὶ δὲ ἀκτῖνες τῆς εὐτυχίας ἐπλήρουν τὸν οἶκόν της· δύο χαριτωμένα τέκνα, υἱὸς καὶ θυγάτηρ, περιεκύκλουν τὸ πριγκιπικὸν ζεῦγος, ὅπερ, ὑπὸ τῆς Θείας Προνοίας εὐνοηθέν, ἀνυψώθη εἰς τὴν ἀνωτάτην βαθμῖδα γηΐνου μεγαλείου!

Ἐκτὸς τοῦ Βερολίνου ἡ προσφιλὴς διαμονὴ τῆς ὑψηλῆς πριγκιπίσσης ἀπὸ τοῦ 1851 ὑπῆρξε τὸ Κόμπλενς. Ἐκεῖ ἐσχημάτισε περὶ αὐτὴν κύκλον ἐκλεκτόν, οὗ μέλημα ἦτο ἡ πρὸς πᾶν καλὸν καὶ ὡραῖον ὤθησις. Ἐκεῖ ἐξήσκησε τὰ πρὸς τὴν ἀνθρωπότητα φιλάνθρωπα αὐτῆς αἰσθήματα, ἅτινα βραδύτερον ἀπηθανάτισαν αὐτήν. Μάρτυρες δὲ εὔγλωττοι εἶναι τὰ διάφορα νοσοκομεῖα καὶ φιλανθρωπικὰ καταστήματα, ὧν τὴν ὑψηλὴν προστασίαν καὶ ἐπίβλεψιν εἶχεν ἀναλάβει ἡ ἀείμνηστος αὐτοκράτειρα.

Ἡ αὐτοκράτειρα Αὐγούστα ἐνόησε νὰ ἐκπληρώσῃ τὴν ἀποστολὴν αὐτῆς, ἥτις ἔθηκεν αὐτὴν ἐν τῷ ὕψει τῆς ἀνθρωπότητος, πάντοτε μετ' ἀληθοῦς γυναικείου πνεύματος. Εὐγενὲς ὑπόδειγμα εἰς τὰς γυναῖκας τοῦ λαοῦ της ἑαυτὴν προτείνουσα οὐδέποτε ἐπεζήτησε νὰ εἰσχωρήσῃ εἰς τὸν κύκλον τῆς πολιτικῆς, εἰς τοὺς ἀγῶνας καὶ τὰς φροντίδας αὐτῆς. Ἀλλὰ μόνην φιλοδοξίαν αὐτῆς ἐθεώρησε πάντοτε τὸ νὰ εἶναι ἡ μήτηρ τοῦ λαοῦ της, νὰ μεριμνᾷ ζωηρῶς καὶ νὰ κοπιάζῃ, ὅπως τοὺς πόνους καταπραΰνῃ καὶ τὰς λύπας γλυκαίνῃ. Ἀνεγνώριζε δὲ ὁ λαὸς τὰς ἀρετάς της ταύτας, καὶ ἡ χήρα τοῦ ἡρωϊκοῦ αὐτοκράτορος δὲν ἀπήλαυε μόνον τῆς ἐξ ὑποχρεώσεως λατρείας, ἥτις ἤρμοζεν εἰς αὐτὴν ὡς σύζυγον τοῦ ἐπιτελέσαντος τὸ μέγα ἔργον τῆς ἑνώσεως τῶν γερμανικῶν φύλων, ἀλλὰ ἡ ἀνεξάρτητος καὶ αὐτοτελὴς φιλανθρωπικὴ δρᾶσις αὐτῆς ἠσφάλισεν αὐτῇ μέχρι τῆς τελευταίας της ἡμέρας ἰδιαιτέραν ὅλως θέσιν καὶ ἀγάπην παρὰ τῷ λαῷ της, κατέστησε δὲ αὐτὴν αἰώνιον ὑπόδειγμα εὐγενοῦς γυναικείου χαρακτῆρος καὶ πνεύματος. Εἶναι τῳόντι μεγαλοπρεπὴς εἰκὼν ἐν τῇ τιμητικῇ αἰθούσῃ τῆς ἐθνικῆς τῶν Γερμανῶν ἱστορίας τὸ ἤδη ἐν τοῖς κόλποις τῆς γῆς ἀναπαυόμενον ἡγεμονικὸν ζεῦγος: μονάρχης ἀφ' ἑνός, ὅστις μόνου τοῦ ξίφους δράττεται, ὅπως ἀσφαλίσῃ εἰς τὸν λαόν του νίκας καὶ δόξαν, καὶ παρ' αὐτῷ ὑπέροχος τὸ πνεῦμα γυνή, τύπος γυναικείων ἀρετῶν, ἀκαμάτως ἐργαζομένη, ὅπως ἀποξηράνῃ τὰ δάκρυα καὶ κατασιγάσῃ τοὺς στεναγμούς, οὓς ἡ σκληρὰ τῆς ὑπάρξεως ἀνάγκη καθ' ἑκάστην γεννᾷ. Ὑπὸ ποῖον δὲ ἀνεξάρτητον καὶ ἄνευ οὐδεμιᾶς προκαταλήψεως πνεῦμα εἰργάζετο ἡ μεγαλόκαρδος γυνὴ μαρτυροῦσιν οἱ ἴδιοι αὐτῆς λόγοι, οὓς ποτε ἀπήγγειλεν ἔν τινι συνελεύσει τοῦ «Πατριωτικοῦ τῶν Γυναικῶν Συνδέσμου.» Ἡ φιλανθρωπία δὲν ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς ἐθνικότητος καὶ πρὸς οὐδεμίαν θρησκευτικὴν κοινότητα συνδέεται εἶναι καὶ διαμένει ἀτομικὴ καὶ ἔγκειται ἐν αὐτῇ τῇ ἀνθρωπότητι».

* * *

Ἐν τούτοις ἐπεφυλάσσετο ὑπὸ τῆς σκληρᾶς τύχης, ὅπως ἡ ὑψηλὴ γυνὴ κατὰ τὴν δύσιν τοῦ εὐτυχοῦς βίου της ὑποστῇ ἐπίσης, ὡς οἱ κοινοὶ τῶν ἀνθρώπων, θλίψεις καὶ σπαραγμούς, τὴν κληρονομίαν ταύτην τῆς ἀνθρωπότητος.

Αὐτὴ ἡ ἰδία, ὑπὸ πολλῶν σωματικῶν πόνων βασανιζομένη, ἔσχε τὸ ἀτύχημα νὰ κλείσῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ περικλεοῦς συζύγου της, τοῦ σιδηροῦ αὐτοκράτορος Γουλιέλμου τοῦ Α', τοῦ προσφιλοῦς ἐγγόνου της, υἱοῦ τῆς θυγατρὸς αὐτῆς δουκίσσης τῆς Βάδης καὶ μετ' ὀλίγον νὰ φιλήσῃ τὸ ψυχρὸν μέτωπον τοῦ μόνου αὐτῆς υἱοῦ, ὅστις ἦτο τὸ χάρμα καὶ ἡ ἐλπὶς τοῦ λαοῦ του, ὅστις ἐπέπρωτο νὰ περιβληθῇ τὸ στέμμα συγχρόνως καὶ τὸ μαρτύριον τοῦ θανάτου καὶ νὰ κατέλθῃ μετὰ μικρὸν εἰς τὸν τάφον, ἀφ' οὗ ἡ ἱστορία ἀνέγραψε χρυσοῖς γράμμασιν ἐν ταῖς δέλτοις αὐτοῖς τὸ ὄνομά του καὶ ἡ ἀνθρωπότης σύμπασα μετὰ πόνου ἔκλαυσε «Φριδερῖκον τὸν Εὐγενῆ καὶ Μάρτυρα».

Μετὰ τόσας πικρίας δὲν ἠδυνήθη πλέον νὰ ἀνθέξῃ ἡ τρυφερὰ τῆς Αὐγούστας καρδία, καὶ μετ' ὀλίγον συνώδευσεν εἰς τοὺς οὐρανοὺς τοὺς περιλημένους αὐτῆς. Ἡ χαριτωμένη πριγκίπισσα τῆς Βαϊμάρης, ἡ τῷ 1861 βασίλισσα τῆς Πρωσσίας, ἡ τῷ 1871 αὐτοκράτειρα τῆς Γερμανίας, ἡ μουσοτραφής, ἡ φιλάνθρωπος, ἡ μεγάλη γυνὴ παρέδωκε τὸ πνεῦμα τῇ 7 Ἰανουαρίου 1890 ἐν μέσῳ τῆς γενικῆς τοῦ λαοῦ θλίψεως, παρασχοῦσα ἑαυτὴν τύπον ἀξιόζηλον γυναικείου νοῦ καὶ καρδίας!

**Καλλιόπη Α. Κινδύνη.**

## ΤΑ ΜΑΤΑΚΙΑ

Ἀμέτρητα ματάκια γλυκὰ κι' ἀγαπημένα,
Ποῦ εἶδαν νὰ προβαίνῃ ἡ ντροπαλὴ αὐγὴ
Τώρα νεκρὰ κοιμοῦνται στὸν τάφο των κλεισμένα
Κι' ὁ ἥλιος ἀκόμα δὲ φώτισε τὴ γῆ.

—

Ἀμέτρητα ματάκια ποῦ μάγεψε ἡ χάρι
Κι' αὐτὸ τὸ μεγαλεῖο τῆς νύχτας τὸ σεμνὸ
Ἐκλείστηκαν πρὶν δύσῃ τὸ ἀργυρὸ φεγγάρι,
Πρὶν δύσουν τ' ἀστέρια ψηλὰ στὸν οὐρανό.

—

Πλὴν ἄρά γε νὰ σβύνουν τόσες λαμπρὲς ἀχτίδες,
Τόσα γλυκὰ ματάκια ὡραῖα, ζωηρὰ
Νὰ χάνωνται γιὰ πάντα σὰν ψεύτικες ἐλπίδες!
Μαραίνονται σὰν ἄνθη τοῦ κήπου δροσερά!

—

Ὄχι! ποτὲ τ' ἀστέρια τοῦ οὐρανοῦ δὲν σβύνουν.
Στὸ γαλανό των σῶμα γυρνοῦν παντοτινά.
Καὶ τὰ γλυκὰ ματάκια ἀνίσως μᾶς ἀφίνουν
Ἀλλοῦ τὸ βλέμμα στρέφουν εἰς μέρη μακρυνά.

—

Ὦ ναί, καὶ μέσ' στὸν τάφο ἂν εἶν' κλεισμένα τώρα
Καὶ ἂν τὰ σκεπάζῃ χῶμα ἀναίσθητα νεκρὰ
Δὲν εἶνε πεθαμένα, θὰ βλέπουν 'ς ἄλλη χώρα
Σ' ἄλλη ζωὴ θὰ λάμπουν ἀμέριμνα, φαιδρά.

**Κρυσταλλία Χρυσοβέργη.**

## ΤΙΝΑ ΤΩΝ ΔΥΟ;

Ποῖον τῶν δύο νὰ νυμφευθῇ; Καὶ οἱ δύο νέοι, θελκτικοί· τὴν ἠγάπων ἐξ ἴσου μετὰ πολλῆς στοργῆς, μετὰ θερμοῦ ἔρωτος. Καὶ ἡ μάμμη της γραῖα ἀγαθή, συμπαθοῦσα ἐξ ἴσου τοὺς δύο νεανίας, συγκεκινημένη διὰ τὴν τύχην των, ἐπέτρεπεν αὐτῇ νὰ ἐκλέξῃ. Νὰ ἐκλέξῃ. Ἀλλὰ τοῦτο ἀκριβῶς ἦτο πολὺ δύσκολον. Ὁ Κλέων εἶχεν ὕφος τόσον ὑπερήφανον καὶ ἀξιοπρεπὲς μὲ τοὺς ὡραίους καταμέλανας μύστακάς του, ἐνῷ ὁ Γεώργιος εἶχε τόσῳ ρεμβώδη καὶ μελαγχολικὴν γλυκύτητα εἰς τοὺς βαθυκυάνους ὀφθαλμούς του. Οὗτος τὴν ἔκαμνε νὰ θορυβῆται, ἐνῷ ὁ ἄλλος τὴν ἐμάγευεν.

Ὅλη ἀθῳότης—θὰ συνεπλήρου τὸν Ἀπρίλιον τὸ δέκατον ἕβδομον ἔτος — ἠδυνάτει νὰ ἐξακριβώσῃ τί συνέβαινεν ἐν τῇ παιδικῇ καρδίᾳ της, ἣν μετ' ἐπιμονῆς ἠρώτα καὶ ἥτις ἐφαίνετο ἀποκλίνουσα ὁτὲ μὲν ὑπὲρ τοῦ Κλέωνος, ὁτὲ δὲ ὑπὲρ τοῦ Γεωργίου. Τέλος ἀπεφάσισε νὰ ἀναθέσῃ τὴν φροντίδα τῆς προτιμήσεως εἰς τὴν τύχην. Εἰς τὸ βάθος τοῦ κήπου τῆς μάμμης της ὑπῆρχεν ἀνθοῦν ἡλιοτρόπιον, καὶ ἐπὶ τῶν κλάδων τούτου ἠρέσκοντο νὰ πηδῶσι καὶ ἀναρριχῶνται ἐναλλὰξ ἓν στρουθίον καὶ εἷς σπῖνος. Ἐὰν λοιπὸν τὴν πρωΐαν, μεταβαίνουσα εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο, ἵνα δρέψῃ ἄνθος, ἔβλεπε πρῶτον τὸ στρουθίον, θὰ ἐνυμφεύετο τὸν Κλέωνα· ἐὰν τὸν σπῖνον, τὸν Γεώργιον. Δυστυχῶς ὅτε τὴν πρωΐαν ἡ κόρη ἔστη πρὸ τοῦ ἡλιοτροπίου τὰ δύο πτηνὰ εὑρίσκοντο ἐπὶ τῶν κλάδων ὡς ἐπὶ πεδίου μάχης, ἀλληλορραμφιζόμενα ἀνηλεῶς. Κατέφυγε τότε εἰς τὸ γνωστὸν τῆς μαργαρίτας μαντεῖον, ἀλλὰ τὸ λευκὸν ἀνθύλλιον ἀνηλεῶς ἔδιδε δι' ἀμφοτέρους τὴν στερεότυπον ἀπάντησιν: περιπαθῶς. Δὲν ἠδύνατο ἐν τούτοις νὰ γείνῃ σύζυγος καὶ τῶν δύο νέων καὶ ἐνίοτε, χάνουσα τὴν ὑπομονὴν εἰς ἰδίας ψυχολογικὰς μελέτας, παρ' ὧν οὐδὲν συμπέρασμα ἐξῆγεν, ἐκτύπα τὸν πόδα μετὰ πείσματος καὶ ἐξηντλημένη παρῃτεῖτο πάσης περαιτέρω σκέψεως... Τέλος μετὰ δισταγμοὺς καὶ ἐνδοιασμοὺς ἑνὸς ὁλοκλήρου ἔτους, ἤρξατο νὰ φωτίζηται καὶ βλέπῃ καθαρώτερον ἐν τῇ ψυχῇ της, ἰδίᾳ μετὰ παράδοξον ὄνειρον, ὅπερ εἶδεν ἑσπέραν τινά.

Εὑρίσκετο εἰς τὸ μεταξὺ τοῦ Παραδείσου καὶ τῆς Κολάσεως μεταίχμιον. Ἔβλεπεν ἀφ' ἑνὸς τὴν Κόλασιν μὲ τὰς σκοτεινὰς καὶ ἀποτροπαίους ἀτραπούς της, ὁπόθεν ἐξεπέμπον το ἄγριοι καὶ ὑπόκωφοι μυκηθμοί. Ἀφ' ἑτέρου τὸν Παράδεισον μεθ' ὅλης τῆς ἀκτινοβολίας καὶ τῆς χαρᾶς του. Αὕτη μένουσα μεταξὺ τῶν φαεινῶν λάμψεων καὶ τοῦ σκότους, ἐθορυβεῖτο. Αἴφνης ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ τῆς Κολάσεως ἐπεφάνη μέλας ἄγγελος, ἐπικίνδυνος καὶ μελαγχολικὸς τὴν ὄψιν, ἔχων δάκρυα εἰς τοὺς ὑπὸ πυρετώδους λάμψεως καταυγαζομένους ὀφθαλμούς του καὶ βυθίζων τοὺς ὄνυχάς του εἰς τὴν ἐπὶ τοῦ γυμνοῦ στήθους του ἡμιεσπαργμένην καρδίαν του. Ἐστράφη πρὸς αὐτὴν καὶ μὲ φωνήν, ἐν ᾗ ἡ παράκλησις καὶ ἡ διαταγὴ συνηνοῦντο, τῇ εἶπεν: «Ἐλθέ, ἐλθέ! Ἔσο ἰδική μου! Θὰ σὲ φέρω ἐπὶ τοῦ πυρετωδῶς αἱμάσσοντος στήθους μου, ἵνα συμμερισθῇς τὴν ἀγρίαν χαρὰν μου καὶ βυθισθῇς μετ' ἐμοῦ εἰς τὰς πυρίνους αὐτὰς φλόγας». Καταληφθεῖσα ὑπὸ σκοτοδίνης ἤθελε ριφθῇ εἰς τὰς προτεινομένας αὐτῇ τοῦ μέλανος ἀγγέλου ἀγκάλας, ὅτε λευκὸς ἄγγελος μὲ λευκὰς πτέρυγας ἐφάνη πρὸ τῆς θύρας τοῦ Παραδείσου. Οἱ ὀφθαλμοί του ἔλαμπον ὡς δύο οὐρανοὶ πλήρεις ἀστέρων καὶ διὰ τῶν διαφανῶν αὐτοῦ σαρκῶν διέβλεπέ τις τὴν καρδίαν του, ἥτις ἔλαμπεν ἠρέμα ὡς ἥσυχος γλυκύφωτος λαμπτὴρ ἐντὸς ἀλαβαστρίνου δοχείου. «Ἐλθέ, ἐλθέ! Ἔσο ἰδική μου! εἶπεν. Θὰ σὲ σφίγξω ἐπὶ τοῦ χιονολεύκου στήθους μου, ὅπερ ἐκπέμπει ζωὴν καὶ δρόσον. Θὰ φέρῃς καὶ σὺ ὡς ἐγὼ πτέρυγας καὶ θὰ σὲ ὁδηγήσω ἔκθαμβον καὶ ἐν ἐκστάσει εἰς τὰς μαγικὰς καὶ θαυμασίας τοῦ Παραδείσου ἀτραπούς».

Ὅτε ἀφυπνίσθη ἠσθάνθη ἑαυτὴν πολὺ εὐτυχῆ, διότι ἐνόησε πάραυτα τὴν τοῦ ὀνείρου σημασίαν. Ὁ μέλας ἄγγελος ἦτο ὁ Κλέων καὶ ὁ λευκὸς ὁ ξανθὸς Γεώργιος. Ἐξήγει ἤδη διατὶ ἔτρεμεν ὡσεὶ ἐπέκειτο ἐπὶ τῆς κεφαλῆς της συμφορά, ὁσάκις ἤκουεν ἐν τῷ ἀντιθαλάμῳ τὸ βῆμα τοῦ Κλέωνος, διατὶ ἐνώπιον αὐτοῦ ἡ συγκίνησίς της μετεῖχεν ἡδονῆς καὶ φρίκης, ὡς ἐξήγει τὴν ἤρεμον καὶ τρυφερὰν εὐτυχίαν, ἣν ἠσθάνετο, ὁσάκις τὸ βλέμμα τοῦ Γεωργίου διηυθύνετο πρὸς αὐτήν.

Ἔλαβε λοιπὸν τὴν ἀπόφασίν της. Δὲν θὰ ἐνυμφεύετο τὸν κακὸν γόητα, ὅστις ἤθελε νὰ παρασύρῃ αὐτὴν εἰς ἀγρίας ἀπολαύσεις παραφόρου καὶ πρωτοφανοῦς ἔρωτος. Θὰ ἐγίνετο ἡ σύζυγος τοῦ καλοῦ καὶ γλυκέος συντρόφου, οὗ ὁ λόγος βαυκαλίζει καὶ τὸ βλέμμα ἐξαγνίζει καὶ ἐνδαλματοποιεῖ.

— «Ὑπάνδρευτέ με μὲ τὸν Γεώργιον, μάμμη!»

Καὶ ὁ Κλέων ἐξεδιώχθη ἀπὸ τῆς ἐπιούσης.

Ἐὰν ὑπάρχῃ ἐπὶ τῆς γῆς γόητρον, δυνάμενον νὰ ἐξισωθῇ μὲ τὰς θαυμασίας τοῦ Παραδείσου ἐκστάσεις, εἶναι ἡ περίοδος τῶν ἀρραβώνων κατὰ τὴν τοῦ βίου ἄνοιξιν. Τὰ ἄνθη ἐκπλήττονται γεννώμενα, δειλὰ ὡς καρδίαι. Ἡ διπλῆ αὕτη ἄνοιξις, δειλιῶσα ἔτι, συμπληροῦται καὶ ἐξισοῦται. Ὁ ἀφελὴς καὶ ἀθῷος ἔρως εἶναι τὸ ἀντίρροπον τῆς ἀθῴας φύσεως. Τὰ ἡμιάνοικτα ρόδα εἶναι μικραὶ ἡμιάνοικτοι ψυχαί, καὶ αἱ νέαι ψυχαὶ εἶναι μικρὰ ρόδα. Μετ' ὀλίγον ὁ ὑμέναιος καὶ τὸ θέρος, ἤτοι πλήρης ραιδρότης καὶ χαρά.

Ἐν τῷ κήπῳ τῆς μάμμης ὁ μνηστὴρ καὶ ἡ μνηστὴ προσέθετον τὴν γοητείαν των εἰς τὴν γοητείαν τῶν ἀναπρασινισάντων φύλλων καὶ τῶν ἐπανελθόντων πτηνῶν. Ἠγαπῶντο διὰ γλυκυτάτης καὶ διακαοῦς στοργῆς. Διήρχοντο ὥρας ὅλας καθήμενοι ἐπί τινος θρανίου, τὰς χεῖρας εἰς τὰς χεῖρας, τοὺς ὀφθαλμοὺς εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς χωρὶς οὔτε λέξιν νὰ ἀνταλλάσσωσιν. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τοῖς ἐφαίνετο ὅτι αἱ καρδίαι των, κατερχόμεναι τοῦ στήθους των καὶ ἀναλυόμεναι εἰς τὰ ἄκρα τῶν δακτύλων των, συνηντῶντο ἐκεῖ καὶ ἐν τῇ θερμῇ ἐκείνῃ συνηνοῦντο ἐπαφῇ. Ἐνίοτε συνωμίλουν.

Λέξεις ἀόριστοι, οὐδεμίαν ἔχοντες ὡρισμένην ἔννοιαν, περὶ ματαια καὶ ἀδιάφορα περιστρεφόμεναι, περὶ ὧν οὔτε ἀξίζει τὸν κόπον νὰ σκεφθῇ τις: ὅτι ὁ καιρὸς ἦτο ὡραῖος ἢ βροχερός, ὅ-τι ἡ μάμμη δὲν εἶχε λάβει τὴν ἐφημερίδα της κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ἢ εἶχεν ἐπιπλήξει τὴν ὑπηρέτριαν, ὅτι ὁ ἐφημέριος εἶχεν ἐξηγήσει ἐπιτυχῶς τὸ Εὐαγγέλιον κατὰ τὴν παρελθοῦσαν Κυριακή. Περὶ τοῦ ἔρωτος ἢ τοῦ προσεχοῦς γάμου των οὔτε λέξιν. Ἀλλ' ὁ ἦχος τῆς ὑποτρεμούσης φωνῆς των ἔλεγε πάντοτε «Σὲ ἀγαπῶ,σὲ λατρεύω» μέχρις οὗ, ἐπερχομένης τῆς ἑσπέρας, ἡ μάμμη ἐφώναζεν ἐκ τοῦ παραθύρου: «Ἐλᾶτε μέσα, παιδιά! Εἶναι ὑγρασία».

Ἡ μικρὰ μνηστὴ ὑπήκουε μὲ ἐλαφρὸν καὶ παρατεταμένον στεναγμόν. Καὶ ὅτε ὁ Γεώργιος ἀνεχώρει, ἐξέφευγε πλέον ἢ ἅπαξ ἐκ τοῦ δωματίου τῆς μάμμης, ἵνα τρέξῃ πρὸς τὴν



θύραν καὶ ἴδῃ τὸν δρόμον, ὃν διηυλάκωσαν τὰ βήματα τοῦ ἀπερχομένου καὶ δι' οὗ τὴν ἐπαύριον θὰ ἐπανήρχετο.

* *
*

Εὐθὺς μετὰ τὸν γάμον ἀνεχώρησαν εἰς ὡραῖον καὶ μακρινὸν ταξείδιον. Εἶδε τὰς θερμὰς τοῦ ἡλίου χώρας, ἔνθα ἡ ἐλαία πρασινίζει πάντοτε, ὡς αἰωνία ἐλπίς, καὶ τὰ ρόδα ἀνθοῦσι πάντοτε ὡς αἰωνία χαρά. Τῇ ὡμίλησε περὶ ἔρωτος, ἐνῷ περιέπλεον τὴν κυανῆν θάλασσαν, ἥτις ψιθυρίζουσα ἀποθνήσκει ἐπὶ τῆς ἄμμου. Τῇ ἐγνώρισε τὰς ὡραίας μαρμαροκτίστους πόλεις, ἐν τοῖς μουσείοις τῶν ὁποίων τῇ ἔλεγεν: Εἶναι ὀλιγώτερον σοῦ ὡραῖαι αἱ Ἀφροδίται αὗται καὶ ὀλιγώτερον σοῦ ἁγναὶ αἱ ἅγιαι παρθένοι των. Ἔμειναν ἐπὶ πολὺ ἐν Βενετίᾳ, ἣν ἐκείνη ἠγάπα πολὺ διὰ τὸν ἐν αὐτῇ ρωμαντικὸν βίον. Καταβιβάζει τις τὸ ἑσπέρας τὸ παραπέτασμα τῶν γονδολῶν ὑπὸ τὴν περίεργον σελήνην, καὶ ὁ γονδολοῦχος ὑποτονθορύζει γλυκὺ ᾆσμα, ὅπερ ἐν τῇ σιγῇ τοῦ παραθαλασσίου πλοῦ ὁμοιάζει μελαγχολικὸν νανούρισμα. Ὁ οἶκός των ἐνωπτρίζετο εἰς τὸ σκοτεινὸν ὕδωρ τῆς διώρυγος.

Ἀπὸ τοῦ παραθύρου των ἔβλεπον ἐν τῷ ὕδατι τὴν τρέμουσαν ἀντανάκλασιν τῶν ἀστέρων καὶ ὁ Γεώργιος ἔλεγεν: Εἶναι τὰ ἄστρα ἢ τὰ ὄμματα σου, ποὺ λάμπουν ἐκεῖ μέσα ἐστὸ νερό. Πάντοτε γλυκὺς καὶ φιλόστοργος ἐβαυκάλιζεν αὐτὴν ἐν τῇ τοῦ ἔρωτός του θωπείᾳ. Ἀληθῶς. Τὸ ὄνειρόν της δὲν διεψεύσθη. Ὁ Γεώργιος εἶχεν ὁδηγήσει αὐτὴν κατ' εὐθεῖαν εἰς τοὺς οὐρανίους τόπους.

Ὅτε ἐπανῆλθον ἐκ τοῦ ταξειδίου, ἡ μάμμη της ἔρρηξε κραυγὴν τρόμου, διότι ἡ νεόνυμφος ἦτο θανασίμως ὠχρά, μὲ λευκὰ ὡς νεκράνθεμα χείλη, μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς βυθισμένους ἐντὸς τῶν κογχῶν των καὶ προσηλουμένους μετὰ πυρετώδους λάμψεως καὶ ἐπιμονῆς, ἥτις ἐνεποίει φρίκην. «Εἶσαι ἀσθενής; πάσχεις; τί ἔχεις:» Ἔπασχεν ἀληθῶς ὑπὸ βραδείας καὶ σκληρᾶς νόσου, ἥτις ἀπέσβεσε τὴν νεότητά της, ὡς ἄνεμος ἀποσβύνων λαμπρῶς φωτίζοντα λαμπτῆρα. Τί ἀσθένειαν εἶχεν; Οὐδεὶς ἐγίνωσκεν. Παράδοξος ἀδυναμία, ἀκατάβλητος ἀνία. Οὐδέποτε ἐν τούτοις παρεπονεῖτο. Στόμα μὴ θέλον νὰ ὁμιλήσῃ, βραχίονες ἐκλελυμένοι, σῶμα θέλον νὰ μὴ καταλαμβάνῃ πλέον οὐδένα χῶρον, ἀποξενούμενον πάντων μὲ ὕφος εὐγλώττως διερμηνεῦον τὴν φράσιν «Ἀφήσατέ με!»

Ὁ δυστυχὴς Γεώργιος, τρελλὸς ὑπὸ λύπης, τὴν ἱκέτευε νὰ ἀναζήσῃ. Ἐμειδία μελαγχολικῶς, ποιοῦσα νεῦμα ἀρνήσεως. Ἡμέρᾳ τῇ ἡμέρᾳ ἐξησθένει πλειότερον μέχρις οὗ κατέπεσεν εἰς τὴν κλίνην. Θνήσκουσα σχεδόν, ἐφαίνετο κοιμωμένη μὲ ὀφθαλμοὺς ἀνοικτούς, ὡς τὰ προώρως καὶ βίᾳ ἀποχωρισθέντα τῆς ψυχῆς πτώματα. «Ὦ σκληρὰ κόρη, ἥτις τόσον ἀπόνως μᾶς φονεύεις, ὁμίλησον, εἰπὲ τί ἔχεις, οἷα ἀπελπισία σὲ κατάλαβε καὶ σὲ ἐκυρίευτεν οὕτω»: Ὑψωσε βραδέως τοὺς βραχίονας, τόσον βαρεῖς ἤδη ὑπὸ τὴν προαίσθησιν τοῦ ψύχους τῆς μελλούσης νὰ καλύψῃ αὐτοὺς γῆς, καὶ λαμβάνουσα τὸ μέτωπον δι' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν, εἶπε μὲ φωνὴν τοῦ ἄλλου κόσμου· «Μὴ ἐμπιστεύεσθέ ποτε εἰς τὰς ἀποφάσεις δεκαεπταετοῦς ἡλικίας. Ἡ καρδία, μάμμη μου, ἀπατᾷ καὶ ὁ νοῦς παρκληρεῖ». Καὶ ταπεινοῦσα τὴν φωνὴν προσέθηκεν:

«Ἠπατήθην! Ἐκεῖνος, ὃν ἠγάπων ἦτο ὁ ἄλλος!»

Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ Ἀθηνᾶ Σιγανοῦ.

## ΑΙ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΚΑΙ ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΡΙΩΝ ΤΟΥ ΑΡΣΑΚΕΙΟΥ

Ἄξιον πάσης ἐπικροτήσεως εἶναι τὸ ὑπὸ τοῦ τμηματάρχου τῆς δημοτικῆς ἐκπαιδεύσεως κ. Χ. Παπαμάρκου ληφθὲν μέτρον, ὅπως αἱ μαθήτριαι τοῦ Ἀρσακείου ὑποβάλλωνται εἰς διπλωματικὰς ἐξετάσεις, οὐχί, ὡς ἐγίνετο μέχρι τοῦδε τὸν Σεπτέμβριον, ἀλλὰ τὸν Ἰούνιον. Πολλὰ δ' ἐκ τούτου προκύπτουσι τὰ καλά. Αἱ μαθήτριαι ἀπαλλάττονται τοῦ μαρτυρίου, εἰς ὃ ὑπεβάλλοντο μελετῶσαι καὶ προετοιμαζόμεναι ἀκριβῶς κατὰ τοὺς θερινοὺς μῆνας, δὲν χάνουσι δὲ καὶ τὸ ἔτος των αἱ προωρισμέναι νὰ λάβωσι διδασκαλικὰς θέσεις εἴτε ἐν Ἑλλάδι, εἴτε ἐν τῷ ἐξωτερικῷ, ὡς συνέβαινε μὲ τὸ παλαιὸν καὶ ἀκατανόητον σύστημα, τὸ ὑπὸ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ἀρσακείου νομοθετηθέν.

Ὁ Σεπτέμβριος,πολλάκις δὲ καὶ ὁ Ὀκτώβριος,παρήρχετο καὶ αἱ διπλωματικαὶ ἐξετάσεις δὲν εἶχον ἀποπερατωθῆ. Αἱ πτωχαὶ δὲ κόραι, αἱ ἐπὶ ὅλα ἔτη ἀγωνιζόμεναι πρὸς ἀπόκτησιν τοῦ πολυποθήτου πτυχίου, δι' οὗ ἤλπιζον νὰ κερδαίνωσι τὸν ἄρτον των, ἔχανον τὸ ἔτος των, διότι αἱ διδάσκαλοι ὀφείλουσι νὰ εὑρίσκωνται εἰς τὰς θέσεις των τὴν ά Σεπτεμβρίου, καὶ αὗται ἦσαν εἰσέτι μαθήτριαι. Τὸ μέτρον πρὸς τούτοις, ὅπως εἰδικὴ ἐκ καθηγητῶν ξένων ἐπιτροπὴ ὑποβάλλῃ τὰς μαθητρίας εἰς ἐξετάσεις εἶναι ἄριστον,ἀποροῦμεν δὲ πῶς τὸ Ὑπουργεῖον τόσον ἀργὰ ἀπεφάσισε νὰ ἐπενέγκῃ τὰς μεταρρυθμίσεις ταύτας.

Δὲν χωροῦσι πλέον ἐνταῦθα συμπάθειαι καὶ ἀντιπάθειαι τῶν κ.καθηγητῶν πρὸς τὰς μαθητρίας,ἢ προτιμήσεις καὶ καταστρεγμοὶ τῶν μελῶν τοῦ Συμβουλίου. Ἐν Εὐρώπῃ οὐ μόνον εἰδικὴ ἐξεταστικὴ ἐπιτροπὴ ἑδρεύει ἐν τῇ πρωτευούσῃ παντὸς νομοῦ, ἀλλὰ καὶ εἰς οἱανδήποτε ὥραν τοῦ ἔτους ἡ μαθήτρια παρουσιασθῇ πρὸς ἐξέτασιν γίνεται δεκτή. Ἀδιάφορον ἂν ἐκπαιδεύηται ἐν δημοσίῳ ἢ ἰδιωτικῷ παρθεναγωγείῳ ἢ καὶ κατ' οἶκον. Ἀρκεῖ νὰ ἠκολούθησε τὸ ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως ὁριζόμενον πρόγραμμα, καὶ νὰ εἶναι καλῶς προπαρεσκευασμένη. Δὲν ἐννοεῖται δὲ καὶ ἐνταῦθα τὸ χορηγηθὲν εἰς τὸ Ἀρσάκειον μονοπώλιον τῆς παροχῆς πτυχίων, ὡσεὶ μὴ ὑπῆρχον ἄλλοι καθηγηταὶ ἢ παρθεναγωγεῖα δυνάμενα νὰ παρασκευάζωσι καταλλήλως δημοδιδασκάλους. Ἐλπίζομεν ὅτι σὺν ταῖς ἄλλαις μεταρρυθμίσεσι θὰ ἐπιτευχθῇ καὶ ὁ σχηματισμὸς μονίμου καὶ διαρκοῦς ἐξεταστικῆς ἐπιτροπῆς, πρὸς ἣν νὰ προσέρχωνται πανταχόθεν αἱ μαθήτριαι εἰς ἀπόκτησιν διδασκαλικοῦ πτυχίου.

## ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΟΣ ΠΡΑΞΙΣ ΤΗΣ Κ. ΔΑΜΑΛΑ

Μετ' εὐχαριστήσεως ἀναγγέλλομεν νέαν καὶ πάλιν εὐεργετικὴν πρᾶξιν τῆς φιλανθρώπου συμπολίτιδος ἡμῶν κ. Καλλιόπης Δαμαλᾶ. Ὁ ἀριστεύσας μαθητὴς τῆς Σχολῆς τῶν Ἀπόρων Παίδων, ὁ μετὰ συγκινητικῆς γενναιότητος προσενεγκὼν τὸ ἐκ 50 δρ. προσενεχθὲν αὐτῷ βραβεῖον ὑπὲρ τῆς ἐκπαιδευσάσης αὐτὸν Σχολῆς, ἐτέθη ὑπὸ τὴν εὐγενῆ προστασίαν τῆς κ. Καλλιόπης Δαμαλᾶ, ἧς ἡ εὐγενὴς καρδία γνινώσκει νὰ ἐκτιμᾷ τοὺς ἀξίους προστασίας καὶ ὑποστηρίξεως. Ἡ εὐγενὴς ἡμῶν συμπολῖτις προσφέρει πρὸς τὸν βραβευθέντα τοῦτον ἄπορον τῆς Σχολῆς μαθητὴν πεντήκοντα δρ. κατὰ μῆνα πρὸς ἐξακολούθησιν περαιτέρω σπουδῶν. Οὐδεμία ἀμφιβολία ὑπάρχει ὅτι τοιαύτη γενναία δωρεὰ καὶ τὸν νεανίαν ἐκεῖνον θὰ ἐνθαρρύνῃ εἰς τὴν ὁδὸν τῆς ἀρετῆς καὶ φιλεργίας καὶ τὴν ἄμιλλαν τῶν

λοιπῶν θὰ ἀναπτύξῃ καὶ ὡς εὐγενὲς θὰ χρησιμεύσῃ παράδειγμα πρὸς τὰς πολλὰς πλουσίας Ἑλληνίδας, αἵτινες ἀγνοοῦσι ποίαν χρῆσιν ἐπικερδῆ νὰ κάμωσι τοῦ πλούτου των. Ἡ εὐποιΐα εἶναι ὁ μόνος τρόπος νὰ κερδήσῃ τις πολλῷ πλείονα τῶν ὅσων δαπανᾷ.

## ΙΑΜΑΤΙΚΑΙ ΙΔΙΟΤΗΤΕΣ ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΣΕΛΙΝΟΥ

Ἴσως φανῇ παράδοξος τῇ ἀναγνωστρίᾳ ἡ κατάταξις τοῦ πετροσελίνου (μαϊντανοῦ) μεταξὺ τῶν ἰαματικῶν φυτῶν. Καὶ ὅμως τὸ φυτὸν τοῦτο ἔχει ἀπείρους ἰαματικὰς ἰδιότητας, ἃς ἡ ἐπιστήμη χρησιμοποιεῖ εἰς διαφόρους ἀσθενείας, καὶ ἃς ἡμεῖς ἀγνοοῦμεν ἕνεκα τῆς πεζοτάτης καθημερινῆς χρήσεως αὐτοῦ ἐν τῷ μαγειρείῳ. Πλὴν τούτου, ἡ συνήθεια μᾶς ἐμποδίζει πολλάκις νὰ ἐξετάζωμεν τὴν χρησιμότητα τῶν πραγμάτων καὶ τῶν οὐσιῶν, ἃς ἑκάστοτε μεταχειριζόμεθα.

Δὲν πρέπει ἐν τούτοις νὰ λησμονῶμεν ὅτι πάντα τὰ ἐν τῇ φύσει ὑπεβλήθησαν εἰς μελέτην καὶ ἐξέτασιν, καὶ ἐὰν ἐνστίτως ἀναμιγνύωμεν τὸ πετροσέλινον εἰς πάσας τὰς διαθρεπτικὰς ἡμῶν συνθέσεις, τοῦτο δὲν προορίζεται ἁπλῶς ὅπως ἐπαυξήσῃ τὴν καλὴν γεῦσιν τῶν ἐδεσμάτων, ἀλλὰ πρὸς διευκόλυνσιν τῆς πέψεως, πρὸς ἐξέγερσιν τῆς ὀρέξεως, πρὸς ἐρεθισμὸν τῶν ὀνηρῶν στομάχων.

Τὸ πετροσέλινον εἶναι φυτὸν ἀρωματικόν, ὀρεῖλον τὰς ἐξεγερτικὰς αὐτοῦ ἰδιότητας εἰς εἰδικὸν ἔλαιον ἀποτελοῦν τὸ κυριώτατον τῶν χυμῶν του στοιχεῖον. Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες ὡς καὶ οἱ Ρωμαῖοι ἐποιοῦντο μεγάλην χρῆσιν τοῦ φυτοῦ τούτου.

Κατὰ τὰς ἑορτασίμους ἡμέρας ὁ Ἡρακλῆς ἔφερεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς στέφανον ἐκ πετροσελίνου, καὶ εἰς τοὺς ἐν Κορίνθῳ τελουμένους πρὸς τιμὴν τοῦ Ποσειδῶνος Ἰσθμικοὺς ἀγῶνας, ὁ νικητὴς ὡς βραβεῖον ἐλάμβανε στέφανον ἐκ πετροσελίνου. Ἐθεώρουν δ' οἱ ἀρχαῖοι τὸ φυτὸν τοῦτο ὡς εἰδικὸν πρὸς θεραπείαν τῶν ἐξ ὑδρωπικίας πασχόντων καὶ ὡς δραστηριώτατον ἐξεγερτικὸν τῆς φαντασίας. Γνωστὸν ἄλλως τε καὶ σήμερον εἶναι ὅτι, ἐὰν φάγῃ τις πετροσέλινον εἰς μεγάλην δόσιν, προσβάλλεται ὑπὸ μέθης.

Ἡ ἐπιστήμη καὶ σήμερον ἀναγνωρίζει ὡς πολυτίμους τὰς ἰαματικὰς τῶν φύλλων καὶ τῆς ρίζης του ἰδιότητας διὰ τὴν χλώρωσιν, τὸν ἴκτερον (χρυσῆν, κιτρινάδα), τὴν δυσκοιλιότητα, τὰς δερματικὰς παθήσεις καὶ τοὺς διαλείποντας πυρετούς. Διὰ δυσουρίας καὶ ἐρεθισμοὺς τῆς κύστεως σύντριψις τῶν φύλλων τοῦ πετροσελίνου μεταξὺ δύο λίθων καὶ ἐπίθεσις αὐτῶν ἐν εἴδει καταπλάσματος ἐπὶ τοῦ ὑπογαστρίου καὶ τοὺς πόνους ἀνακουρίζει, καὶ τὴν φλόγωσιν ἀφαιρεῖ.

**Μαρία Μάϊς Ἰατροῦ.**

# Ο ΘΕΤΟΣ ΥΙΟΣ ΤΗΣ ΧΗΡΑΣ

## Γ'

Ὁ Κ. Μ... ἀπεφάσισε νὰ παράτῃ εἰς τὸν προστατευόμενόν του ἀνωτέραν ἐκπαίδευσιν· ἤλπιζεν ὅτι ἤλελε γίνει εἷς τῶν καλλίστων καθηγητῶν τῆς γεωπονίας. Τῷ ἐκοινοποίησε λοιπὸν ὅτι ἐσκόπευε νὰ εἰσαγάγῃ αὐτὸν εἰς Λύκειον, ἀλλὰ κατὰ τραύλισιν τῆς Κλειοῦς ἀπεφασίσθη νὰ γίνῃ μαθητὴς ἐξωτερικός.

Ὁ μικρὸς Ἀντώνιος ἦτο πολὺ εὐαίσθητος, ὅθεν μετὰ μεγίστης λύπης εἶδε τὸν προστάτην αὐτοῦ ἀναχωροῦντα, ἀφοῦ τὸν ἐπαρουσίασε καὶ τὸν ἐσύστησεν εἰς τὸν διευθυντὴν τοῦ Λυκείου, ὅστις τὸν ὡδήγησεν εἰς εὐρύχωρον αὐλήν, εἰς ἣν εὑρίσκετο πλῆθος μαθητῶν διαφόρου ἡλικίας.

Τὸ ἀδέξιον ἦθος, τὸ ἄθλιον ἐξωτερικόν, ἡ ἄχαρις ὄψις τοῦ νεωστὶ ἐλθόντος δὲν ἐβράδυναν νὰ ἐφελκύσωσι τὴν προσοχὴν καὶ τὰ βλέμματα τῶν πονηροτέρων μαθητῶν.

— Πόθεν ἐξέρχεται τὸ ἀνθρωπάριον τοῦτο;

— Φαίνεται ὡς μῦς συλληφθεὶς εἰς παγίδα, ἔλεγον ἑνῷ τὸν ἐπλησίαζον.

Ὁ Ἀντώνιος ἀπεμακρύνθη τῶν φιλοσκωμμόνων, οἵτινες ἐν τούτοις τὸν ἠκολούθουν, καὶ οἱ σαρκασμοί των ἔπιπτον ἐπ' αὐτοῦ χαλαζηδόν.

— Δὲν θὰ κλέψωμεν δά, θὰ ἴδωμεν μόνον τὸ ἀλλόκοτον καὶ γελοῖόν σου σῶμα.

— Ποίας ἡλικίας εἶσαι; τῷ εἶπεν εἷς ἐξ αὐτῶν.

— Εἶμαι ἑνδεκα ἐτῶν.

— Ἐνόμιζον ὅτι εἶσαι μόνον πέντε. Συνήθως οἱ ὁ εἰνοὶ εἶναι εὐτραφεῖς.

Μυρίαι χονδροειδεῖς χλεῦαι καὶ σαρκασμοὶ ἔπιπτον ἐπὶ τοῦ ἀπροστατεύτου καὶ ἀθῴου παιδός.

Ἐν τούτοις, μαθητὴς δωδεκάετης, τὸ βλέμμα ἔχον ζωηρὸν καὶ εὐγενὲς τὸ ἦθος, χωρὶς ποσῶς νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὴν σκηνὴν ταύτην, κατ' ἀρχὰς ἤκουε πάντα μειδιῶν· ἀλλ' ὅτε εἶδε τὸ ἀδύνατον θῦμα τῶν ἀνηλεῶν σαρκασμῶν νὰ ἀπαντᾷ διὰ θλιβεροῦ καὶ ἱκετευτικοῦ βλέμματος, ὅτε εἶδε δάκρυα καταβρέχοντα τὰς λιποσάρκους παρειὰς αὐτοῦ, τοὺς δὲ περὶ αὐτὸ νὰ ἐπιτείνωσι τοὺς σαρκασμοὺς καὶ τὰς ὕβρεις των, τότε τὸ εὐγενὲς τέκνον ἐρρίφθη ἐν μέσῳ τῶν περιστοιχούντων τὸν Ἀντώνιον.

— Αἴ! εἶπε, τί κακὸν σᾶς ἐπροξένησε τὸ παιδίον τοῦτο καὶ τὸ τυραννεῖτε τοιουτοτρόπως; Ἄνανδροι! εἶσθε εἴκοσιν ἐναντίον ἑνός.

Ἑνῷ δὲ ὡμίλει οὕτως, ἔρριπτε πρὸς τοὺς συμμαθητάς του βλέμμα παροργισμένον. Οἱ διῶκται τοῦ Ἀντωνίου εἶχον διάθεσιν νὰ ἐξακολουθήσωσι νὰ τὸν περιπαίζωσιν, ἀλλὰ μέγας κώδων ἀντήχησε καὶ ἅπαντες οἱ μαθηταὶ εἰσῆλθον εἰς τὰς τάξεις αὐτῶν.

Ἤρχισεν ὁ διδάσκαλος νὰ ἐξετάζῃ τὸν νέον μαθητήν· αἱ ὀρθαί, ἀκριβεῖς, εὐκρινεῖς, καὶ πολὺ σοφώτεραι ἀπαντήσεις, ἣ ὅσον ἀπῄτει ἡ ἡλικία καὶ ἡ τάξις, εἰς ἣν εὑρίσκετο, ἀνέδειξαν αὐτὸν ἱκανὸν τῆς ἀνωτάτης τάξεως.

## Γ'

Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης ὁ ἄχαρις καὶ ἀδύνατος μαθητής, τὸ ἀντικείμενον τῶν σαρκασμῶν, κατέστη ὑποκείμενον θαυμασμοῦ διὰ τοὺς συμμαθητὰς αὐτοῦ. Ἐὰν ποτε ἦτο δύσκολον χωρίον τι μεταφράσεως, ὁ Ἀντώνιος εὑρίσκετο πρόθυμος νὰ τὸ ἐξηγήσῃ εἰς τὸν τυραννούμενον ματαίως νὰ τὸ ἐννοήσῃ· εὐκολώτερον δ' εὕρισκον εἰς τὸ μνημονικὸν τοῦ εὐτυχοῦς μαθητοῦ τὴν Ἑλληνικὴν ἢ Λατινικὴν λέξιν, ἣν ἐζήτουν, ἢ εἰς τὸ λεξικόν. Ὡς ἐκ τούτου δὲν ἐφθόνουν αὐτὸν διὰ τὰς γνώσεις του καὶ μετὰ χαρᾶς ἔβλεπον ὅτι ἦτο ὁ μᾶλλον ἀνεπτυγμένος μαθητὴς τοῦ Λυκείου καὶ κάτοχος μετριόφρων μεγάλης παιδείας.

Μὴ νομίσῃς, ὦ χαρίεσσα ἀναγνώστρια, ὅτι ἡ εὐτυχία καὶ ἡ εὐζωΐα ἔκαμνον τὸν Ἀντώνιον νὰ λησμονήσῃ τὴν πτωχὴν οἰκογένειαν, ἥτις τόσον φιλανθρώπως τὸν περιέβαλλεν ἐν τῇ παιδικῇ αὐτοῦ ἡλικίᾳ. Ἡ ἀνάμνησις τῆς Μάρως, τῶν τέκνων αὐτῆς καὶ τοῦ θελκτικοῦ βουνοῦ, ἐπὶ τοῦ ὁποίου τόσον συχνάκις ἐθαύμαζε τὴν φύσιν, ἦσαν πάντοτε δὰ τὸ πτωχὸν παιδίον θελγήτρων πρόξενα· παρεδίδετο κατὰ τὰς ἀναπτυσίμους αὐτοῦ ὥρας εἰς θρησκευτικὴν σύνοιαν, καὶ τότε δάκρυα ἔβρεχον τὰς ἀχρόους παρειὰς αὐτοῦ, διανοουμένου ὅτι, ἑνῷ αὐτὸς ἔζη ἐν ἀφθονίᾳ καὶ εὐτυχίᾳ, ἡ δυστυχὴς αὐτοῦ οἰκογένεια εἶχεν ἴσως περιέλθει εἰς τὴν ἰσχάτην ἔνδειαν.

Ἡ φιλόφρων Κλειὼ παρετήρησε πολλάκις τὴν θλῖψιν τοῦ προστατευομένου αὐτῆς. Ὅθεν μετὰ τῆς λεπτῆς ἀγχινοίας ἣν αἱ γυναῖκες μεταχειρίζονται ὅταν θέλωσι ν' ἀνακαλύψωσι μυστικόν τι, ἔπεισε τὸν Ἀντώνιον νὰ ἐκμυστηρευθῇ τὸ αἴτιον τῆς ἀποκρύφου αὐτοῦ θλίψεως.

Ἔκτοτε συνέδεσαν στενωτέραν φιλίαν· ἐμελέτων γλυκὺ μέλλον, καὶ ἔκαμαν ἀπόφασιν, ἣν ὁ ἀναγνώστης εὐκόλως ἐννοεῖ.

Κουμπαρᾶς ἐτέθη ἐν τῷ κομψῷ γραφείῳ τῆς Κλειοῦς, ἥτις ἐναπέθετεν, ὡς καὶ ὁ Ἀντώνιος, πᾶν ὅ,τι ᾠκονόμουν ἐκ τοῦ ποσοῦ, ὃ παρεχώρει ὁ κ. Μ... πρὸς διασκέδασιν τῆς Κλειοῦς καὶ τοῦ θεοῦ αὐτοῦ υἱοῦ. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης ὁ μικρὸς ὀδεινὸς ἀπηλλάγη πάσης λυπηρᾶς σκέψεως· ἡ ἀετάκοπος αὐτοῦ λύπη μετεβλήθη εἰς χαράν· τὸ πνεῦμα δὲ καὶ ἡ εὐφυΐα αὐτοῦ ἦσαν ἡ χαρὰ τοῦ κ. Μ...

Ὀπισθοδρομοῦντες μῆνάς τινας, ἐπανευρίσκομεν τὴν Μάρων καὶ τὰ τέκνα αὐτῆς εἰς τὴν ἐσχάτην ἔνδειαν· βεβαίως ἤθελον ἀποθάνει τῆς πείνης, ἂν ὁ καλὸς ἱερεὺς δὲν ἐβοήθει αὐτοὺς ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρόν.

Ἡ Μάρω ἔπασχε δεινῶς.

Ἐσπέραν τινὰ ἡ πτωχὴ χήρα, καθημένη μετὰ τῶν τέκνων αὐτῆς περὶ τὴν ἑστίαν· ἀνεπόλει τοὺς χρόνους, καθ' οὓς ὁ Ἀντώνιος ἦτο μετ' αὐτῶν. Αἴφνης σφοδρὸς κτύπος ἠκούσθη εἰς τὴν θύραν, ἥτις



ἠνεῴχθη καὶ μετ' ἐκπλήξεως εἶδον ξένον εἰσερχόμενον, περιτετυλιγμένον μὲ μανδύαν.

— Τί αγκπᾶτε, καλὲ ἄνθρωπε; εἶπεν ἔκπληκτος ἡ Μάρω.

— Δὲν ἔρχομαι μηδὲ νὰ ταράξω τὴν ἡσυχίαν σας, μηδὲ νὰ διανυκτερεύσω ἐδῶ. Εἶμαι ταχυδρόμος τῶν Ἀθηνῶν καὶ ἰδοὺ τί μ' ἐπεφόρτισαν νὰ σᾶς ἐγχειρίσω. Ὑπάρχει τις ἐντεῦθεν γνωρίζων νὰ γράφῃ; Ὁμιλῶν οὕτω, ἔθεσεν ἐπὶ της τραπέζης τριάκοντα πεντόφραγκα.

— Ὦ! εἶπεν ἡ Μάρω, βεβαίως ἀπατᾶσθε! τὰ χρήματα ταῦτα δὲν ἠμποροῦν νὰ ἤνοι δι' ἡμᾶς.

— Δὲν σὲ λὲν Μάρω, δὲν εἶσαι χήρα χωρικοῦ, ὀνομαζομένου Θωμᾶ; Ἰδού, παρατήρησε τὴν διεύθυνσιν, ἣν μοὶ ἔδωκαν· ἐὰν ἐξεύρετε ν' ἀναγνώσητε, ἀναγνώσατέ την, καὶ ἰδέτε ἂν ἀπατῶμαι.

— Σύ, Βασίλη, ὅστις ἠξεύρεις ν' ἀναγινώσκῃς, προσπάθησον νὰ ἐννοήσῃς καλῶς τί εἶναι.

— Ὁ καλὸς οὗτος ἄνθρωπος δὲν ἀπατᾶται, μῆτέρ μου· πρὸς ἡμᾶς στέλλεται τὸ χρηματικὸν τοῦτο ποσόν· καὶ ὁ χαρακτὴρ οὗτος τοῦ γραψίματος, προσέθηκεν ὁ Βασίλης συγκεκινημένος, νομίζω ὅτι μοὶ εἶναι γνωστός.

— Θέλεις ἐξετάσει πάντα ταῦτα ἀνέτως μετὰ τὴν ἀναχώρησίν μου, παλληκάρι μου.

— Ἔχετε χαρτίον, μελάνην, κονδύλιον, ὅπως μοὶ κάμητε ἀπόδειξιν παραλαβῆς;

— Μάλιστα, εἶπεν ὁ Βασίλης, ὁ ἀδελφός μου Ἀντώνιος ἄφησε πάντα ταῦτα εἰς ἑρμάριον. Καὶ λαβὼν χαρτίον καὶ μελάνην ἔγραψεν ἀπόδειξιν, ἣν ἐνεχείρισεν εἰς τὸν ταχυδρόμον.

Ὁ Βασίλης, παρατηρῶν τὰς ὀλίγας λέξεις, αἵτινες ἦσαν ἐγκεχαραγμέναι ἐπὶ τοῦ χάρτου, εἶπεν· «Ὁ χαρακτὴρ οὗτος εἶναι τοῦ Ἀντωνίου, ἐκεῖνος μᾶς στέλλει τὰ χρήματα ταῦτα ἀναμφιβόλως.»

— Εἶναι τρελλός! Ὁ Ἀντώνιος δὲν εἶχε τὸν ἐπιούσιον ἄρτον, πῶς θὰ δυνηθῇ νὰ μᾶς στείλῃ τοσοῦτον ποσόν; Ἀλλά..... Μήπως τὰ ἔκλεψε!.... ὦ! ἂν ἤμην βεβαία περὶ τούτου, αὐτὰ τὰ χρήματα!.. προτιμῶ ν' ἀποθάνωμεν ἅπαντες τῆς πείνης παρὰ νὰ τὰ μεταχειρισθῶ.

— Ὄχι, ὄχι, μῆτέρ μου, εἶπεν ἡ ἀνάδοχος αὐτοῦ· εἶναι ἀδύνατον! Ὁ Ἀντώνιος εἶναι τίμιος! Ὁ Ἀντώνιος ἀγαπᾷ τὴν δικαιοσύνην.

Μετὰ παρέλευσιν μηνῶν τινων ὁ ταχυδρόμος ἐπανῆλθε, φέρων ἤδη διακοσίας δραχμάς.

Πολὺς παρῆλθεν ἔκτοτε χρόνος.

Ὡραίαν τινὰ ἡμέραν, ἑνῷ ἡ Μάρω εἰργάζετο, ἐνεφανίσθη ἐνώπιον αὐτῆς νεανίας, ὅστις, συγκεκινημένος καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχων πλήρεις δακρύων, ἐρρίφθη εἰς τὰς ἀγκάλας καὶ τὴν κατεφίλει. Ἡ πτωχὴ χήρα πάραυτα ἀνεγνώριστε τὸν μικρόν της Ἀντώνιον, καὶ τὸν ἐδέχθη μὲ καρδίαν φιλοστόργου μητρός.

Κατ' αὐτὴν τὴν στιγμὴν εἰσήρχετο εἰς τὴν καλύβην ἡ Ἑλένη, ἥτις δὲν ἐβράδυνε ν' ἀναγνωρίσῃ τὸν Ἀντώνιον, ὅστις μετὰ τινας στιγμὰς εὑρέθη περικυκλωμένος ἀπὸ τοὺς ἀδελφοὺς καὶ ἀδελφάς του· τῷ ἔφερον γαλα, ᾠὰ καὶ ἄρτον.

Ἀφοῦ ἔφαγε καὶ ἀνεπαύθη ἤρχισε νὰ διηγῆται εἰς τὴν ἐκπεπληγμένην οἰκογένειαν τὰς περιπετείας του· ἡ ἐρπετευτὶς ἔδωκεν ἀφορμὴν εἰς τὴν χήραν ν' ἀδημονήσῃ ἐναντίον τῆς ἀπερισκέπτου γειτονίσσης. Ἡ Μάρω ἐξέφρασεν εἰς τὸν υἱόν της τὴν ἐπιθυμίαν, ἣν εἶχε νὰ ἴδῃ τὸν κ. Μ... ἵνα τῷ προσφέρῃ τὰς προσηκούσας εὐχαριστήσεις διὰ τὰς περιποιήσεις, ἃς ἔκαμε πρὸς τὸν μικρὸν αὐτῆς Ἀντώνιον.

— Ἀλλά, μῆτέρ μου, θέλετε τὸν ἰδεῖ σήμερον.

— Ποῦ εἶναι λοιπόν; ἠρώτησεν ἡ Μάρω.

— Εἰς τὴν ὡραίαν ἔπαυλιν τὴν κειμένην εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους.

— Ἂς ὑπάγωμεν ἅπαντες χωρὶς ἀργοπορίαν.

Ἡ Μαριάνα μετὰ τῆς οἰκογενείας αὐτῆς ἠκολούθησαν τὸν Ἀντώνιον μέχρι τῆς ἐπαύλεως, ὅπου τοὺς ἐδέχθη ὁ κ. Μ.... καὶ ἡ θυγάτηρ αὐτοῦ.

Ὁποία ὑπῆρξεν ἡ χαρὰ αὐτῆς ὅτε τῇ ἐκοινοποίησεν ὁ κ. Μ... ὅτι ἠγόραπε τὴν ἔπαυλιν ταύτην ἵνα τὴν δωρήσῃ εἰς τὸν Ἀντώνιον!

— Λοιπόν, πάτερ μου, εἶπεν ὁ Ἀντώνιος, θέλετε μοὶ συγχωρήσει νὰ τὴν παραχωρήσω κ' ἐγὼ εἰς ἐκείνην, ἥτις ἐφέρθη πρός με ὡς φιλόστοργος μήτηρ;

— Τί μου, τῷ εἶπεν ὁ κ. Μ..., ἡ ἔπαυλις αὕτη σοὶ ἀνήκει, καὶ δύνασαι νὰ τὴν διαθέσῃς κατ' ἀρέσκειάν σου.

Ὁ μικρὸς φυσιολόγος, ἀποπερατώσας τὰς σπουδὰς αὐτοῦ νεώτατος, κατατάσσεται σήμερον μεταξὺ τῶν ἐνδοξοτάτων φυσιολόγων.

Ὁ κ. Μ... ἐξακολουθεῖ νὰ ἔχῃ αὐτὸν πλησίον του καὶ νὰ τὸν ὀνομάζῃ υἱόν του.

**Ἑλένη Στιλελῆ.**

## ΓΥΝΑΙΚΕΙΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

Εἰξεύρω ὅτι τὰ τελευταῖα φύλλα τοῦ συρμοῦ, καὶ ἰδίως ἡ Saison, ἥτις, ὡς πληροφορεῖσθε, πολλὰς ἀριθμεῖ ἐν τῇ πόλει σας συνδρομητρίας, προηγήθησαν τῆς ἀνταποκρίσεώς μου ταύτης καὶ ὅτι αἱ ἀναγνώστριαί σας θὰ εὑρίσκωνται εἰς δικαίαν ἀμηχανίαν διὰ τὰ νεώτερα τῶν φορεμάτων σχέδια. Τὰ πλεῖστα τούτων ἀπεικονίζονται στενὰ καὶ ἐπιμήκη, δίκην κολεοῦ ξίφους, ἐπαναφέροντα τὸν ἐπὶ τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος συρμὸν μὲ τὰ κολοσσιαῖα διαστάσεων περιχείρια. Ἀναγνωρίζω μετὰ πάσης λογικῆς καὶ καλαισθήτου γυναικὸς ὅτι ἡ δυσαναλογία τοῦ σχήματος τῆς περιβολῆς ἐλαχίστου μέρους τοῦ σώματος, ὡς τῆς χειρός, πρὸς τὸ περιβάλλον τὸ ὅλον σῶμα ἐνδυμα εἶναι ἄχαρις, παραμορφοῦσα τὸ ἁρμονικὸν καὶ κανονικὸν τῶν σωματικῶν γραμμῶν καὶ καταστρέφουσα τὴν γραφικὴν καλλονὴν τῆς σωματικῆς κατατομῆς. Τοιοῦτος λοιπὸν συρμός, διὰ τὰς Παρισινάς τοὐλάχιστον— αἵτινες εἶναι αἱ καλαισθητικώταται γυναῖκες τοῦ κόσμου—θὰ μένῃ μόνον ἐπὶ τοῦ χάρτου γραφὴ νεκρά. Λαμβάνουσι μέσον τινὰ ὅρον, ὑπαγορευόμενον ὑπὸ τῆς λογικῆς, τῆς καλαισθησίας καὶ τοῦ συρμοῦ, καὶ φίνουσι τοὺς ἐπινοητὰς τῶν ὑπερβολῶν καὶ γελοίων δυσφορεῖν τας διὰ τὴν ἀποτυχίαν των.

Δὲν φέρουσι λοιπὸν ἐν Παρισίοις, ἢ μᾶλλον παρὰ τῇ ἐκλεκτῇ Παρισινῇ κοινωνίᾳ οὔτε φορέματα περισφίγγοντα δίκην στενῆς θήκης ὅλον τὸ σῶμα, οὔτε ἀφίνουσιν αὐτὰ νὰ σκουπίζωσιν ὡς σάρωθρα τὰς ὁδούς, ἀλλ' οὔτε ὑψοῦσι τὰς περιχειρίδας ἐπὶ τῶν ὤμων δίκην ὠτῶν πεφοβισμένου λαγωοῦ. Ἡ καλαισθησία τῆς Παρισινῆς τροποποιεῖ πᾶσαν ὑπερβολήν, ἐπαναφέρουσα εἰς τὴν εὐλεῖαν ὁδὸν τὸν τόσον αὐθαιρέτως παρασυρθέντα συρμοθέτην. Φέρουσι τὴν ἐσθῆτα λείαν καὶ ἰσοπλατῆ, οὐχὶ ὅμως καὶ εἰς σημεῖον, ὥστε ἀσέμνως νὰ διαγράφωνται αἱ γραμμαὶ τοῦ σώματος. πλὴν τοῦ περικορμίου, οὗτινος κατὰ πάντα καιρὸν ἡ χάρις συνίσταται ἀκριβῶς εἰς τὴν ἐπιτυχεστέραν διαγραφὴν τοῦ θώρακος. Τὰ περιχείρια σχηματίζουσι βεβαίως μικρὸν ἐπώμιον, οὐχὶ ὅμως καὶ πυραμίδας ὑψουμένας ὑπὲρ τὰ ὦτα. Τέλος οἱ πῖλοι ἔχουσι τὸν γῦρον πλατύν, οὐχὶ ὅμως εἰς βαθμόν, ὥστε νὰ καλύπτωσι τὸ πρόσωπον.

Ἐὰν αἱ Ἀτθίδες νομίζωσιν ὅτι αἱ Παρισιναὶ ἀντιγραφουσιν ὅλας τὰς φρικαλεότητας, ἃς βλέπουσιν ἐζωγραφημένας ἐπὶ τοῦ χάρτου, ἀπατῶνται οἰκτρῶς. Νομιζουσαι δ' ὅτι μιμοῦνται ἐκείνας, μεταβάλλονται εἰς γελοιογραφίας, ἀδικοῦσαι τὴν καλαισθησίαν καὶ τὴν φιλοκαλίαν, ἥτις ἐγεννήθη ἀκριβῶς ὑπὸ τὸν ἀττικὸν οὐρανόν.

Μὲ τὴν ἄφιξιν τοῦ θέρους ἔχομεν πληθὺν ὡραίων καὶ νέων ὑφασμάτων. Ἐταμίνας, σατινέτα, λινὰς βατίστας, καὶ διὰ τὰ βαρύτιμα βαλλάντια πολλὰ φουλάρια, σουρὰ καὶ ἀραχνοειδῆ μεταξίνα ὑφάσματα. Σεῖς μὲ τὰ ὡραῖα τῆς κ. Καρασταμάτη βαμβακερὰ καὶ μεταξίνα, ὡς καὶ λοιπὰ ἐγχωρίου κατασκευῆς ὑφάσματα δὲν ἔχετε ἀνάγκην νὰ καταφεύγητε εἰς τὴν ξένην βιομηχανίαν, ἐξυπηρετοῦσαι ἄλλως τὰ βαλλάντιά σας. διότι ὅλα τὰ ἴσης ποιότητος εὑρωπαϊκὰ εἶναι ἀσυγκρίτως ἀκριβώτερα.

Τὸ μᾶλλον προτιμώμενον σχῆμα φορέματος εἶναι princesse, εἶδος ἰσοϋψοῦς ρεδιγκότας. Τὸ περιθωράκιον ἀνοικτὸν πρὸς τὰ ἐμπρὸς ἀπαιτεῖ ἐσωκάλτσιον (γελέκι) ἐξ ἄλλου χρώματος, ἐξ οὗ κατασκευάζονται καὶ τὰ περιχείρια (μανίκια). Ἀντὶ ἐπανωφορίου μικρὰ ζακέτα ἐκ μεταξωτοῦ ὑφάσματος, ὧν τὰ περιχείρια περικαλύπτονται ὑπὸ πολυστίκτου τουλίου.

Περὶ πίλων σᾶς εἶχον ὁμιλήσει καὶ ἐν προγενεστέρᾳ ἀνταποκρίσει μου. Ὁ πλατύγυρος πῖλος ἐκ ψιάθης τριχαπτοειδοῦς τριχωτῆς, διατρήτου κατὰ τὸ πλεῖστον. Ὑπὸ τὸν πλατὺν αὐτὸν γῦρον ἀντὶ βελούδου καὶ ταινιῶν, ὡς ἄλλοτε, ἐλαφρότατον τούλιον ἢ κρέπιον. Οἱ ἐξ ἀνθέων στολισμοὶ αὐτῶν δὲν δέχονται ταινίας ἢ οἱα δήποτε ἄλλα ἐξαρτήματα. Τὰ ἄνθη τοποθετοῦνται κατὰ δύο τρόπους. Ἢ πίπτουσιν ἀπὸ τῆς κορυφῆς, ἐξαπλούμενα πρὸς τὰ πλατέα ἐπὶ τὰ ἐμπρὸς ἄκρα, ἢ περικυκλοῦσιν ὅλον τὸν πῖλον σχηματίζοντα πυκνὸν σύμπλεγμα ἐμπρὸς καὶ μικρὰν ἀνθοδέσμην πρὸς τὰ ὀπίσω, τὸ ὅλον συνενούμενον μὲ λεπτοφυεῖς ρίζας ἐλαφρὸν φύλλωμα καὶ κάλυκας. Τὸ κίτρινον καὶ τὸ κυανοῦν φαίνεται ἐπικρατέστερον χρῶμα μεταξὺ τῶν ἀνθέων. Τὰ ρόδα βασιλεύουσι πάντοτε, κατὰ τὸ ἔτος δὲ τοῦτο τὰ ἐξανθήσαντα καὶ ἕτοιμα νὰ ἀποφυλλισθῶσι κατέχουσι τὰ πρωτεῖα.

Μεγάλην ἀποστολὴν τοιούτων ἀνθέων καὶ πίλων ἐνήργησε κατ' αὐτὰς ἐν τῶν μεγίστων ἐνταῦθα ἐργοστασίων τοῦ συρμοῦ διὰ τὸ αὐτόθι κατάστημα γυναικείων πίλων τῆς κ. Παναγοπούλου. Ὡς πληροφορεῖσθαι, καὶ ἡ Γαλλίς, ἥτις προσελήφθη εἰς τὸ ἐργοστάσιον τῆς κ. Παναγοπούλου, ἦτο ἀργιεργάτις ἑνὸς τῶν πρώτων ἐνταῦθα καταστημάτων μας. Εἰς τρόπον ὥστε διὰ τὴν πιλοποιΐαν εὑρίσκετε ἐν μέσαις Ἀθήναις τοὺς Παρισίους, ἐὰν θελήσητε νὰ ἐπισκεφθῆτε τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ ἐργοστάσιον γυναικείων πίλων τῆς κ. Παναγοπούλου.

Ἡ Παρισινή.

Σ. Σ. Πληροφορούμεθα ὅτι ἡ κ. Παναγοπούλου δέχεται καὶ πα-

ραγγελίας ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν, σημειουμένης τῆς ἡλικίας, τοῦ χρώματος καὶ σχήματος τοῦ προσώπου καὶ τοῦ σχήματος, κλειστοῦ ἢ ἀνοικτοῦ, ὅπερ ἐπιθυμεῖ ἡ παραγγέλλουσα.

# ΠΟΙΚΙΛΑ

Γυναῖκες ἀστρονόμοι. Ὁλόκληρον τμῆμα τοῦ βασιλικοῦ ἀστεροσκοπείου τῆς Γρῆνσβιχ διευθύνεται καὶ ἀντιπροσωπεύεται ὑπὸ γυναικῶν. Τὸ προσωπικὸν τοῦ ἀστρονομικοῦ τούτου τμήματος συνίσταται ὑπὸ τεσσάρων σπουδαστριῶν τῆς ἀστρονομίας καὶ τῆς δεσποινίδος **Clemes**, διευθυντρίας, γνωστοτάτης ἐν Ἀγγλίᾳ ἀστρονόμου. Τὸ τμῆμα τοῦτο εἶναι ἐντελῶς τεχνικόν. Ἀσχολοῦνται αἱ ἐν αὐτῷ κυρίαι εἰς ἀκριβῆ καταμέτρησιν τῶν ἀστρονομικῶν φωτογραφιῶν, φωτογραφοῦσι διάφορα οὐράνια σώματα καὶ ἀσχολοῦνται εἰς μελέτην καὶ ἐξακρίβωσιν τῶν διαφόρων ἐπ' αὐτῶν σημείων.

Ἡ κατάργησις τῆς θανατικῆς ποινῆς. Κατόπιν μακρῶν καὶ ἀκαμάτων ἐνεργειῶν πολυπληθῶν γυναικείων σωματείων ἐν Ἀμερικῇ, ἐπετεύχθη τέλος ἡ κατάργησις τῆς θανατικῆς ποινῆς.

Φόροι ἐπὶ τῶν ἀγάμων. Οἱ ἄγαμοι δὲν λησμονοῦνται, ἑκάστοτε δὲ φέρεται ἐπὶ τοῦ τάπητος τὸ περὶ τῆς φορολογίας αὐτῶν ζήτημα. Ἐν Βουμίγγ τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς ἀπεφασίσθη ὅπως, ἀνήρ, διελθὼν τὸ τριακοστὸν πέμπτον ἔτος τῆς ἡλικίας του χωρὶς νὰ νυμφευθῇ, ὑποχρεῶται εἰς ἐτήσιον φορολογίαν 25 δολλαρίων.

Ὅπου καὶ οἱ Γερμανοὶ ἐργάζονται ὑπὲρ τῆς χειραφετήσεως τῆς γυναικός. Ὁ δόκτωρ Ἀλέξανδρος Μέγερ βουλευτὴς εἰσήγαγεν ἐν τῷ **Reichstag** αἴτησιν ὅπως αἱ γυναῖκες ἐν Γερμανίᾳ διορίζωνται ἐμποροδίκαι, διότι εἰς τοὺς πλείστους ἐμπορικοὺς καὶ βιομηχανικοὺς κλάδους ὑπάρχει μέγας ἀριθμὸς γυναικῶν. Πρώτην ἤδη φορὰν Γερμανὸς βουλευτὴς ὁμιλεῖ ὑπὲρ χειραφετήσεως τῆς γυναικός.

## ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Κὰν Αἰ. Α. Σ. Πρίγκιπον. Ἐνοήσαμεν ἀπὸ τῆς α ἐπιστολῆς σας τί ζητεῖτε. Δυστυχῶς δὲν ὑπάρχει. Ἐὰν ἐπιθυμῆτε χρυσοῦν περικάλυμμα φέρον τοὺς τίτλους χρυσοῖς γράμμασιν, ἀποστέλλομεν τοιοῦτον τιμώμενον 3 φρ. χρ. Τοκομερίδιον ἐλήφθη. Νέα συνδρομήτρια ἐνεγράφη. Φύλλα ἀποστέλλονται. Εὐχαριστοῦμεν.—Κὰν Δ. Θ. Ἀθήνας. Ἔχετε τέλος γυναικεῖον κόσμον. Ἀκολουθήσατε τὰς συμβουλὰς τῆς Παρισινῆς μας· («Μηδὲν ἄγαν»). Μὴ θαυμάζετε ἐμέ, ἀλλὰ τὴν ἔξοχον γυναῖκα, ἥτις ἐν αὐτῇ τῇ ἐξαντλήσει καὶ παρακμῇ της κατορθοῖ νὰ ἐνθουσιάζῃ τόσον.— Κὰν Γ. Στ. Μαγχέστριαν. Ἐπιστολή μου διεσταυρώθη μετὰ τῆς ἰδικῆς σας. Χρήματα ἐλήφθησαν. Μυρίας εὐχαριστίας. Γράφομεν.—Κὸν Ἐμ. Β. Σῦρον. Δρ. 25 ἐλήφθησαν. Ἐξετάσομεν λ)σμούς. — Κὰν Ε. Δ. Σέριφον. Δὲν δυνάμεθα νὰ περιοριζώμεθα μόνον εἰς τὰ περὶ ἀνατροφῆς τέκνων, διότι καὶ σεῖς θὰ μᾶς βαρυνθῆτε. Ὀλίγον καὶ ἀπὸλα.—Κὰν Κ. Π. Μάκρην. Ἀμφότεραι ἐπιστολαί σας ἐλήφθησαν μετὰ φρ. 32. Μυρίας εὐχαριστίας δι' εὐγενεῖς φροντίδας.— Κὰν Μ. Κ. Σέτσας. Μετὰ φυλλαδίων Ἱστορίας ἀπεστάλησαν καὶ τρεῖς χρυσοδεμένοι τόμοι («Ἐφημερίδος Κυριῶν»). Μήπως δὲν ἐλήφθησαν;—Κὰν Αἰ. Κ. Πάτρας. Ἀντὶ νὰ καλοτυχίζητε ἐκείνας, πράξατε καὶ ὑμεῖς ἄξιόν τι λόγου, ὅπως τύχητε ἐν τῷ μέλλοντι τῆς αὐτῆς τιμῆς. Τὸ παρελθὸν ἐκείνων εἶναι ὁ καλλίτερος διδάσκαλος τοῦ παρόντος.— Κὸν Ι. Ε. Καρύταιναν. Ἐπιστολὴ καὶ δρ. 20 ἐλήφθησαν. Μυρίας εὐχαριστίας δι' εὐγενεῖς φροντίδας.— Κὰν Θ. Μ. Μασσαλίαν. Διατί ὄχι; Μήπως αἱ Εὐρωπαῖαι δὲν μᾶς ἔδωκαν τὸ παράδειγμα. Δωρεὰ γυναικὸς πρέπει πάντοτε νὰ σκοπῇ τὴν βελτίωσιν τῆς τύχης τῶν ὁμοφύλων της. Διὰ τοὺς ἄνδρας, διὰ τὸ δημόσιον, φροντίζουσιν οἱ ἄνδρες, διὰ τὰς γυναῖκας τίς ἄλλος ἢ αὐταὶ αἱ γυναῖκες; — Κὰν Θ. Π. Στενήμαχον. Δὲν ἐδημοσιεύσαμεν τὴν ἐπιστολήν σας διότι δὲν θέλομεν νὰ φανῶμεν ἀναμιγνυόμεναι εἰς τὰς οἰκογενειακὰς τῶν ἄλλων ὑποθέσεις. Τὴν γνώμην μας περὶ κόρης νέας νυμφευομένης μετὰ γέροντος τὴν ἐδημοσιεύσαμεν εἰς σειρὰν ὅλην ἄρθρων κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος. Ὑπάρχουσιν ἐν τούτοις περιστάσεις, καθ' ἃς μόνον οἱ ἐν τοῖς πράγμασι δύνανται νὰ κρίνωσι περὶ τοῦ πρακτέου.

## ΣΥΜΒΟΥΛΗ

**Κατασκευὴ φίλτρου κατ' οἶκον.** Τὸ ὕδωρ τῶν Ἀθηνῶν κατὰ τὸ θέρος, πλὴν τοῦ ὅτι εἶναι ὀλίγον, εἶναι καὶ σπανίως διαυγὲς καὶ καθαρόν. Ἐντεῦθεν κοψίματα, στομαχικαὶ διαταράξεις, ψαμμιάσεις καὶ τὰ τούτοις συναφῆ. Ἀνάγκη λοιπὸν νὰ καθαρίζηται τὸ ὕδωρ τῶν βλαβερῶν οὐσιῶν καὶ πρὸς τούτοις ἀπαιτεῖται φίλτρον, ὅπερ δὲν δύνανται πάντες νὰ ἀγοράσωσι. Τοῦτο ἀντικαθιστᾶτε ὡς ἑξῆς: Λαμβάνετε ἐν σύνηθες κανάτιον, εἰς τὸ κάτω μέρος τοῦ ὁποίου σχηματίζετε ὀπὴν στρογγύλην. Τὴν ὀπὴν ταύτην σφραγίζετε ἐπιμελῶς διὰ καθαροῦ σπόγγου. Τὸ κανάτιον, τοῦτο γεμίζετε μὲ ὕδωρ· καὶ τοποθετεῖτε ἐπὶ στάμνας ἢ οἵου δήποτε μεγαλειτέρου δοχείου. Τὸ ὕδωρ κατερχόμενον διὰ τοῦ σπόγγου εἶναι καθαρώτατον καὶ διαυγεστατον ἀκριβῶς ὡς τὸ φιλτραρισμένον.

## ΣΥΝΤΑΓΑΙ

**Βερύκκοκα πελτέ.** Καθαρίσατε μίαν ὀκὰν βερύκοκκα γλυκοπύρηνα ἀπὸ τοῦ ἐξωτερικοῦ φλοιοῦ των, ἀφαιρέσατε τοὺς πυρῆνας, χωρίσατε εἰς δύο, θέσατε ἐντὸς χύτρας μὲ μίαν ὀκὰν ζάχαριν καὶ ὀλίγιστον ὕδωρ καὶ βράσατε ἀναμιγνύουσα διαρκῶς, μέχρις οὗ δέσῃ. Σπάσατε ἰδιαιτέρως τοὺς ἡμίσεις πυρῆνας, βρέξατε ἐντὸς χλιαροῦ ὕδατος, ὅπως ἀφαιρέσητε τὸν φλοιόν, κόψατε εἰς μικρὰ ἐπιμήκη τεμάχια, καὶ ρίψατε τούτους εἰς τὸ γλυκό σας ὀλίγον πρὶν τὸ ἀποσύρητε τῆς πυρᾶς. Σερβίρετε εἰς δοχεῖα καὶ προσφέρετε ὅταν κρυώσῃ.

**Γεώμηλα μὲ ἀφρόγαλα.** Θέτετε ἐντὸς τῆς χύτρας σας ἓν καλὸν τεμάχιον βουτύρου, πετροσέλινον, ὀλίγον ἡδύσμον, ἅλας, πέπερι καὶ ἓν κοχλιάριον φαρίνας. Ἀφοῦ περιστρέψετε ὅλα αὐτὰ προσθέτετε καὶ ἓν ποτήριον ἀφρογάλακτος ἢ καὶ ἁπλῶς καλοῦ γάλακτος καὶ τὸ περιστρέφετε ἐπὶ ἐλαφρᾶς πυρᾶς μέχρις οὗ βράσῃ. Ἀφοῦ ἰδιαιτέρως ἔχετε βράσει τὰ γεώμηλά σας, καθαρίζετε καὶ κόπτετε αὐτὰ εἰς σχήματα ἐπιμήκη, σερβίρετε πυραμιδοειδῶς καὶ σκεπάζετε μὲ τὴν ἄνω σάλτσαν.

---

Τὸ γαλακτομεῖον τοῦ κ. Γιαγγάκη κεῖται ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Γεωργίου Σταύρου ἀριθ. 6. Οἱ βουλόμενοι νὰ ἐγγραφῶσι συνδρομηταὶ δύνανται νὰ ἀποταθῶσι καὶ εἰς τὸν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Βουλῆς ἀριθ. 3 διαμένοντα ἰδιοκτήτην.

---

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΝΤΑΙ καὶ πάλιν αἱ κ. κ. συνδρομήτριαι ἡμῶν, ὧν ἡ συνδρομὴ ἄρχεται ἀπὸ τῆς 1ης Ἰανουαρίου καὶ 8ης Μαρτίου, νὰ ἀποστείλωσι τὸ ἀντίτιμον αὐτῆς. Θὰ διακόψωμεν μετὰ λύπης μας τὸ φύλλον πρὸς τὰς μὴ ἀνανεωσάσας τὴν συνδρομήν των, διότι ἀδυνατοῦμεν διὰ τόσον εὐτελὲς ποσὸν νὰ τηρῶμεν ἀλληλογραφίαν καὶ ἐκκρεμεῖς λογαριασμούς.

Παρακαλοῦμεν προσέτι θερμῶς ἐκείνας, αἵτινες καθυστεροῦσιν εἰσέτι τὴν συνδρομήν των τοῦ λήξαντος ἔτους 1889, νὰ ἀποστείλωσιν αὐτήν. Διὰ τοὺς ἄνω ἀναφερομένους λόγους δὲν ἀποτεινόμεθα πρὸς αὐτὰς δι' ἐπιστολῶν, ἀλλ' οὔτε ἐπιθυμοῦμεν νὰ ἀναμνήσωμεν αὐτὰς τοῦτο διὰ τῆς ἀλληλογραφίας μας, τῆς ἐν τῇ «Ἐφημερίδι τῶν Κυριῶν» δημοσιευομένης, ἀποδίδουσαι τὴν μέχρι σήμερον καθυστέρησιν εἰς ἀμέλειαν μᾶλλον ἢ εἰς ἔλλειψιν καλῆς θελήσεως. **Τὴν αὐτὴν παράκλησιν ἀπευθύνομεν καὶ πρὸς τοὺς κ. κ. ἀνταποκριτὰς ἡμῶν τοὺς καθυστεροῦντας ἔτι τὰς συνδρομάς των.**

---

### ΒΙΟΙ ΕΛΛΗΝΙΔΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

Παρακαλοῦνται αἱ κ.κ. ἀναγνώστριαι ἡμῶν, αἱ δυνάμεναι νὰ παράσχωσιν ἡμῖν πληροφορίας περὶ τῶν Ἑλληνίδων γυναικῶν, αἵτινες διέπρεψαν κατὰ τὴν πρώτην περίοδον τῆς ἐθνικῆς ἡμῶν παλιγγενεσίας εἴτε ὡς διδάσκαλοι, εἴτε ὡς μητέρες ἡρωίδες ἢ συγγραφεῖς, νὰ ἀποστείλωσιν ἡμῖν σχετικὰς σημειώσεις τοῦ ἰδιωτικοῦ καὶ δημοσίου αὐτῶν βίου, εἰ δυνατὸν δὲ καὶ τὰς εἰκόνας αὐτῶν πρὸς δημοσίευσιν ἔν τε τῇ («Ἐφημερίδι τῶν Κυριῶν») καὶ τῷ ἐπὶ τούτῳ ἐκδοθησομένῳ μετέπειτα λευκώματι. Ἐπὶ τοῦ παρόντος ζητεῖται ἡ εἰκὼν τῆς ἀοιδίμου Ἑλένης Πιτταδάκη, τῆς πρώτης διευθυντρίας τοῦ Ἀσσακείου Παρθεναγωγείου.